

Νεότερη και Σύγχρονη Ιστορία

Γ΄ Γυμνασίου

Τόμος 2ος

**Γ' Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ II / Ενέργεια 2.2.1 /
Κατηγορία Πράξεων 2.2.1.α:**

**«Αναμόρφωση των προγραμμάτων
σπουδών και συγγραφή νέων
εκπαιδευτικών πακέτων»**

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

Δημήτριος Γ. Βλάχος

Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ

Πρόεδρος του Παιδαγωγ. Ινστιτούτου

**Πράξη με τίτλο: «Συγγραφή νέων
βιβλίων και παραγωγή υποστηρικτικού
εκπαιδευτικού υλικού με βάση το
ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το Γυμνάσιο»**

Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου

Αντώνιος Σ. Μπομπέτσης

Σύμβουλος του Παιδαγωγ. Ινστιτούτου

Αναπληρωτής Επιστημ. Υπεύθ. Έργου

Γεώργιος Κ. Παληός

Σύμβουλος του Παιδαγωγ. Ινστιτούτου

Ιγνάτιος Ε. Χατζηευστρατίου

Μόνιμος Πάρεδρος του Παιδαγ. Ινστιτ.

**Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75% από
το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και**

25% από εθνικούς πόρους.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ευαγγελία Λούβη *Επίκ.* καθηγήτρια
του Παντείου Πανεπιστημίου
Δημήτριος Χρ. Ξιφαράς, *Ιστορικός*

ΚΡΙΤΕΣ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ

Άλκης – Νικόλαος Ρήγας
Αναπλ. καθηγητής του Παντείου
Πανεπιστημίου

Όλγα Καραγεώργου
Σχολικός Σύμβουλος
Μάρκος Ρενιέρης, *Εκπαιδευτικός*
Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Κωνσταντίνα Κουτσουρούμπα,
Φιλολόγος

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

Αναστασία Κυρκίνη – Κούτουλα
Σύμβουλος Π.Ι.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ
Δημήτριος Γιαννακόπουλος
Πάρεδρος ε.θ. Παιδαγωγικού
Ινστιτούτου

ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ
«ΕΛΛΗΝΙΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ –
MULTIMEDIA A.E.»

Εικόνα εξωφύλλου: Κωνσταντίνος
Βολανάκης, Τα εγκαίνια
της διώρυγας της Κορίνθου (1893),
Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος,
Αθήνα.

ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ
ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ
ΜΕ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΟΡΑΣΗΣ

Ομάδα εργασίας
Αποφ. 16158/6-11-06 και
75142/Γ6/11-7-07 ΥΠΕΠΘ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ,
ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ**

**Ευαγγελία Λούβη
Δημήτριος Χρ. Ξιφαράς**

**Νεότερη και Σύγχρονη
Ιστορία**

Γ΄ Γυμνασίου

Τόμος 2ος

ΕΝΟΤΗΤΑ 8

Η εξέλιξη της ελληνικής επανάστασης (1821-1827)

Η ευνοϊκή συγκυρία Οι προϋποθέσεις για την επιτυχία της ελληνικής επανάστασης ήταν σαφώς καλύτερες στο νότιο ελλαδικό χώρο, όπου οι ελληνικοί πληθυσμοί ήταν πυκνότεροι και η παρουσία οθωμανικού στρατού δεν ήταν ιδιαίτερα ισχυρή, ενώ τη δεδομένη στιγμή (1820-1822) μεγάλο μέρος των οθωμανικών δυνάμεων ήταν απασχολημένο στον πόλεμο εναντίον του Αλή πασά της Ηπείρου. Ακόμη, εδώ πολυάριθμοι Φιλικοί προετοίμαζαν και ανέμεναν τον ξεσηκωμό, υπήρχαν ένοπλα σώματα Ελλήνων (κλέφτες), ελληνικά εμπορικά σκάφη, που τότε

ήταν εφοδιασμένα με κανόνια, ενώ πολλοί Έλληνες διέθεταν σημαντική εμπειρία ένοπλων συγκρούσεων τόσο στην ξηρά (στρατιώτες στις ένοπλες δυνάμεις του Αλή πασά και στον αγγλικό στρατό των Επτανήσων) όσο και στη θάλασσα (ναύτες στο τουρκικό πολεμικό ναυτικό, αλλά και σε εμπορικά πλοία που είτε συγκρούονταν με πειρατές είτε ασκούσαν πειρατεία). Επιπλέον, τα ορεινά εδάφη της Πελοποννήσου και της Στερεάς διευκόλυναν τον κλεφτοπόλεμο.

Επαναστατικές εστίες Επαναστάσεις ξέσπασαν τον Μάρτιο του 1821 σε διάφορα σημεία της Πελοποννήσου και στη συνέχεια στη Στερεά Ελλάδα, στην Κρήτη, στα νησιά του Αιγαίου, στη Θεσσαλία, στην Ήπειρο, στη Μακεδονία και στη Θράκη. Επαναστατικές κινήσεις

έγιναν, επίσης στην Κύπρο και στη Μ. Ασία. Γρήγορα, ωστόσο, φάνηκε ότι η απελευθέρωση μιας τόσο μεγάλης περιοχής ξεπερνούσε τις δυνατότητες του ελληνισμού. Ειδικά στη Θεσσαλία και στη Μακεδονία, που είναι σε μεγάλο βαθμό πεδινές, καθώς και στη Θράκη, στην Κύπρο και στη Μ. Ασία, όπου ήταν εύκολο να φτάσει γρήγορα τουρκικός στρατός, η καταστολή ήταν άμεση. Τελικά, η επανάσταση εδραιώθηκε στην Πελοπόννησο, στη Στερεά Ελλάδα και σε ορισμένα νησιά του Αιγαίου. Οι δυνάμεις των επαναστατών αποτελούνταν από αγωνιστές που ακολουθούσαν κάποιον οπλαρχηγό δίχως να υπάρχει κεντρική ηγεσία.

Οι πρωταγωνιστές Από τους χιλιάδες Έλληνες που συμμετείχαν στην επανάσταση ξεχώρισαν, χάρη

**στις στρατιωτικές ηγετικές τους
ικανότητες, οι Θεόδωρος Κολοκο-
τρώνης, Γεώργιος Καραϊσκάκης,
Οδυσσέας Ανδρούτσος και Μάρκος
Μπότσαρης στη στεριά, καθώς και
οι Κωνσταντίνος Κανάρης και
Ανδρέας Μιαούλης στη θάλασσα.
Ηγετικό ρόλο έπαιξαν και δύο
γυναίκες, η Λασκαρίνα Μπουμπου-
λίνα και η Μαντώ Μαυρογένους.**

**Η φάση των επιτυχιών (1821-
1824) Αρχικά, οι επαναστάτες
περιόρισαν τους Τούρκους στα
κατά τόπους φρούρια. Παράλληλα,
καταλήφθηκαν από τους Έλληνες
πόλεις της Πελοποννήσου, όπως η
Καλαμάτα και η Πάτρα. Οι οθωμα-
νικές αρχές απάντησαν με σκληρά
αντίποινα σε βάρος Ελλήνων
αμάχων στην Κωνσταντινούπολη,
στη Σμύρνη, στη Θράκη, στην
Κύπρο και αλλού. Στη διάρκειά τους**

**απαγχονίστηκε ο πατριάρχης
Γρηγόριος Ε΄ (10 Απριλίου 1821).**

**1. Θ. Βρυζάκης, Ο Παλαιών Πατρών
Γερμανός ευλογεί τη σημαία της
επανάστασης (φανταστική σύνθεση).
Αν και ο Αγώνας είχε ξεκινήσει λίγες
μέρες νωρίτερα, η 25η Μαρτίου
ορίσθηκε το 1838 ως εθνική
επέτειος για να συνδεθεί η κήρυξη
της Επανάστασης με τον
Ευαγγελισμό της Θεοτόκου.**

2. Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο θρυλικός «γέρος του Μοριά», ηγετική φυσιογνωμία της επανάστασης του 1821

1. Οι απαρχές της ελληνικής επανάστασης

Οι περισσότεροι από αυτούς [ενν. τους Έλληνες] στην αρχή της επανάστασης ήσαν χωρίς άρματα [...] και αι σημαίαι των περισσοτέρων ήσαν τσεμπέρες των γυναικών των. Ερωτούσαν οι απλοί Έλληνες τότε ο ένας τον άλλον διά τι εμαζώχθησαν εδώ και τι θα κάμωμεν. [...] Οι Έλληνες εις την αρχήν της επαναστάσεως αυτομάτως εσυναθροίζοντο εις τα στρατόπεδα [...]. Έπειτα όμως ο Κολοκοτρώνης

επρολάμβανε και τους εσυνάθροιζε
διά διαταγής αυτού, ή της κυβερνή-
σεως, και δεν τους άφηνε να
συνέρχωνται αυτομάτως διότι εφο-
βείτο την ραδιουργίαν και την
λιποταξίαν και ήθελε να τους έχη
όλους υπό επιτήρησιν.

Φωτάκος (Φώτιος Χρυσανθακόπου-
λος), *Απομνημονεύματα περί της
Ελληνικής Επανάστασεως*, Αθήναι
1858, τόμ. Α', σ. 81.

Η επανάσταση, ωστόσο, δεν
κάμφθηκε. Τουρκικά στρατεύματα
που μετέβαιναν στην Πελοπόννησο
για να την καταπνίξουν συνάντη-
σαν ισχυρή και γενναία αντίσταση
σε διάφορα σημεία της Στερεάς
Ελλάδας (Αλαμάνα, Γραβιά, Βασιλι-
κά και αλλού) από τις δυνάμεις
οπληρχηγών όπως ο Αθανάσιος

Διάκος και ο Οδυσσέας Ανδρούτσος. Σε μια από αυτές τις μάχες σκοτώθηκε πολεμώντας και ο επίσκοπος Σαλώνων Ησαΐας. Την ίδια στιγμή ενισχύονταν οι ελληνικές θέσεις στην Πελοπόννησο. Γεγονός – σταθμός υπήρξε η άλωση της Τριπολιτσάς (23 Σεπτεμβρίου 1821), διοικητικού κέντρου της Πελοποννήσου, από δυνάμεις με επικεφαλής τον θ. Κολοκοτρώνη.

Παράλληλα, στη θάλασσα οι ελληνικές δυνάμεις παρεμπόδιζαν τις κινήσεις του τουρκικού στόλου, υποστήριζαν τις χερσαίες δυνάμεις και συμμετείχαν σε πολιορκίες παραλιακών φρουρίων.

Οι Τούρκοι, θέλοντας να σπείρουν τον πανικό, κατέλαβαν τη Χίο (Πάσχα 1822) και κατέσφαξαν τον ελληνικό πληθυσμό της (23.000

νεκροί και 47.000 αιχμάλωτοι), γεγονός που προκάλεσε μεγάλη συγκίνηση στην Ευρώπη. Σε απάντηση, ο Κ. Κανάρης και οι άνδρες του ανατίναξαν, λίγο αργότερα, την τουρκική ναυαρχίδα στο λιμάνι της Χίου.

Συγχρόνως, ελληνικές δυνάμεις, υπό την ηγεσία του θ. Κολοκοτρώνη, διέλυσαν στα Δερβενάκια της Αργολίδας (25-28 Ιουλίου 1822) τη στρατιά του Δράμαλη που είχε φτάσει στην Πελοπόννησο με σκοπό την ανακατάληψη της Τριπολιτσάς.

Το 1823 σκοτώθηκε, πολεμώντας λίγο έξω από το Καρπενήσι, ο Μάρκος Μπότσαρης.

Το 1824 ο σουλτάνος ήρθε σε συμφωνία με τον ηγεμόνα της Αιγύπτου Μοχάμετ Άλι, προσφέροντάς του, σε περίπτωση καταστολής της επανάστασης, την Κρήτη

και την Πελοπόννησο. Πράγματι, αιγυπτιακός στρατός κατέπνιξε την επανάσταση στην Κρήτη και κατέστρεψε την Κάσο, ενώ τουρκικές δυνάμεις έκαναν το ίδιο στα Ψαρά.

Η ελληνική απάντηση δόθηκε στη ναυμαχία του Γέροντα (29 Αυγούστου 1824), στην οποία ελληνικές ναυτικές δυνάμεις με επικεφαλής τον Α. Μιαούλη κατάφεραν ισχυρό χτύπημα στον τουρκο-αιγυπτιακό στόλο.

Η φάση της κάμψης (1825-1827) Στις αρχές του 1825 ο Ιμπραήμ, θετός γιος του Μοχάμετ Άλι της Αιγύπτου, αποβιβάστηκε στην Πελοπόννησο επικεφαλής ενός καλά οργανωμένου τακτικού στρατού. Χωρίς σοβαρή αντίσταση από τις ελληνικές δυνάμεις που ήταν καταπονημένες από τον εμφύλιο πόλεμο (βλέπε επόμενη

ενότητα), ανακατέλαβε μεγάλο τμήμα της Πελοποννήσου. Η ηρωική προσπάθεια του Παπαφλέσσα να τον σταματήσει (μάχη στο Μανιάκι, 20 Μαΐου 1825) δεν είχε αποτέλεσμα. Μόνο στους Μύλους, περιοχή κοντά στο Άργος, οι Δημήτριος Υψηλάντης, Κωνσταντίνος Μαυρομιχάλης και Μακρυγιάννης κατάφεραν να πλήξουν τις δυνάμεις του Ιμπραήμ (13 Ιουνίου 1825). Παράλληλα, τουρκικές και αιγυπτιακές δυνάμεις είχαν αρχίσει την πολιορκία του Μεσολογγίου (Απρίλιος 1825 – Απρίλιος 1826), η οποία τερματίστηκε τη νύχτα της 10ης προς την 11η Απριλίου 1826 με την ηρωική έξοδο των πολιορκημένων Ελλήνων, που κατέληξε σε σφαγή, γεγονός που προκάλεσε τεράστια συγκίνηση σε ολόκληρη την Ευρώπη.

3. Ν. Λύτρας, Η ανατίναξη της τουρκικής ναυαρχίδας στη Χίο από τον Κ. Κανάρη και άνδρες του.

4. Παπαφλέσσας

2. Η πείνα βασανίζει τους αγωνιστές του Μεσολογγίου

Αρχίσαμεν, περί τας 15 Μαρτίου, ταις πικραλήθραις, χορτάρι της θαλάσσης· το εβράζαμεν πέντε φοράς έως ότου έβγαινε η πικράδα, και το ετρώγαμεν με ξείδι και

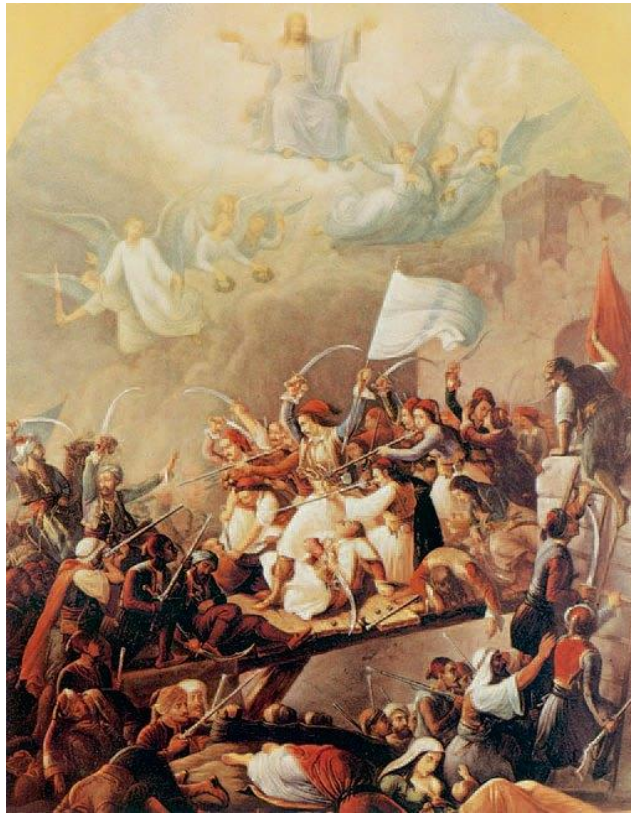
λάδι ωσάν σαλάτα, και με ζουμί από καβούρους ανακατωμένον και τούτο. Εδόθησαν και εις τους ποντικούς πλην ήτον ευτυχής όστις εδύνατο να πιάση έναν. Βατράχους δεν είχαμεν, κατά δυστυχίαν. Από την έλλειψην της θροφής αύξαναν αι ασθένειαι, πονόστομος και αρθρίτις. Εις τοιαύτην κατάστασιν ευρισκόμασθον όταν μας έφθασεν γράμμα των απεσταλμένων μας εις Ναύπλιον συσταίνον και να φάγωμεν (εν ανάγκη) ένας τον άλλον. [...]
Εκείνην την ημέραν ένας Κραβαρίτης έκοψεν κρέας από το μηρί ενός φονευμένου και το έφαγεν.

Ν. Κασομούλης *Ενθυμήματα στρατιωτικά της Επανάστασεως των Ελλήνων. Από τα 1821 μέχρι των 1833*, επιμ. Γ. Βλαχογιάννης, Αθήνα 1939, τόμ. Β΄, σ. 256.

Η επανάσταση κινδύνευε άμεσα να καμφθεί. Μόνο στη Στερεά Ελλάδα δυνάμεις με επικεφαλής τον Γεώργιο Καραϊσκάκη, μία από τις σημαντικότερες στρατιωτικές φυσιογνωμίες του Αγώνα, πραγματοποιούσαν ακόμη επιχειρήσεις. Ενώ, όμως, οι Έλληνες μάχονταν κατά τουρκικών δυνάμεων που πολιορκούσαν την Ακρόπολη της Αθήνας, ο Καραϊσκάκης σκοτώθηκε (23 Απριλίου 1827). Ο θάνατός του και η κατάληψη της Ακρόπολης, λίγο μετά, από τους Τούρκους ενίσχυσαν την αίσθηση ότι η επανάσταση έσβηνε.

Παράλληλα, οι Δυνάμεις (Αγγλία, Γαλλία και Ρωσία), παρακινημένες από δικούς τους λόγους, αποφάσισαν (συνθήκη του Λονδίνου, 6 Ιουλίου 1827) την ειρήνευση και τη δημιουργία ελληνικού κράτους.

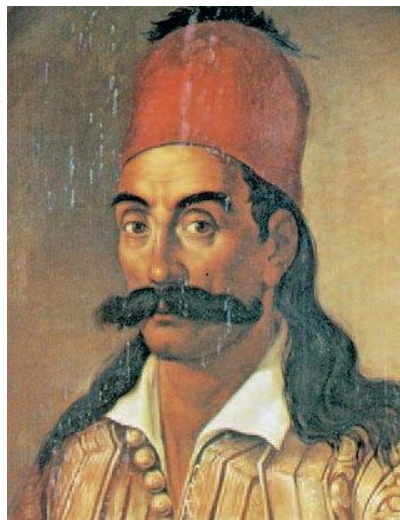
Ήταν μια απόφαση που άλλαξε ουσιαστικά τα δεδομένα του ελληνικού ζητήματος. Η επανάσταση, ωστόσο, δεν είχε ακόμη τελειώσει.

5. Θ. Βρυζάκης, Η έξοδος του Μεσολογγίου.

6. Μάρκος Μπότσαρης

7. Γεώργιος Καραϊσκάκης

8. Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

- 1. Αφού μελετήσετε την πηγή 1, προσπαθήστε να παρουσιάσετε σε σύντομο κείμενο την ατμόσφαιρα που επικρατούσε μεταξύ των ξεσηκωμένων Ελλήνων στο ξεκίνημα του Αγώνα.**
- 2. Να μελετήσετε την πηγή 2 και την εικόνα 4 και να συνθέσετε κείμενο στο οποίο θα αφηγήστε τη ζωή στο πολιορκημένο Μεσολόγγι και την έξοδο των κατοίκων του.**
- 3. Διαθεματική δραστηριότητα: Να επιλέξετε έναν από τους ζωγραφικούς πίνακες 1, 3, 5 και να τον περιγράψετε.**

ΕΝΟΤΗΤΑ 9

Πρώτες προσπάθειες των επαναστατημένων Ελλήνων για συγκρότηση κράτους

Μορφές πολιτικής οργάνωσης με τοπικό χαρακτήρα Προκειμένου να εδραιωθεί η επανάσταση, χρειαζόνταν, εκτός από πολεμική προσπάθεια, ανεφοδιασμός των ελληνικών στρατευμάτων και πολιτική οργάνωση των περιοχών που απελευθερώνονταν. Παράλληλα, επιτακτική ήταν και η ανάγκη διαχείρισης των *εθνικών γαιών* ή *εθνικών κτημάτων*, δηλαδή των ακίνητων οθωμανικών περιουσιών που είχαν περάσει στον έλεγχο των Ελλήνων. Αυτές τις ανάγκες ανέλαβαν να καλύψουν οι *τοπικοί οργανισμοί*, δηλαδή πολιτικοί σχηματισμοί

τοπικού χαρακτήρα, ένα είδος τοπικών κυβερνήσεων. Οι περισσότεροι ελέγχονταν από προεστούς Φαναριώτες και ιεράρχες. Η παρουσία σε αυτούς εκπροσώπων των κατώτερων τάξεων ήταν σπάνια.

Ανάμεσα στα πολλά τέτοια σώματα που δημιουργήθηκαν, τα σημαντικότερα ήταν η *Πελοποννησιακή Γερουσία*, που συστάθηκε με πρωτοβουλία Πελοποννήσιων προεστών, δίχως τη συμμετοχή κανενός άλλου φορέα του Αγώνα, η *Γερουσία της Δυτικής Χέρσου Ελλάδος* (Δ. Στερεάς Ελλάδας), που είχε επικεφαλής τον έμπειρο Φαναριώτη πολιτικό Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο, και ο *Άρειος Πάγος*, που διοικούσε την Α. Στερεά Ελλάδα και είχε επικεφαλής τον επίσης Φαναριώτη Θεόδωρο Νέγρη.

Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος

Η συγκρότηση τοπικών οργανισμών, παρ' ότι αναμφισβήτητα βοήθησε στην αντιμετώπιση ορισμένων επειγόντων προβλημάτων, έφερε στην επιφάνεια και διαμάχες. Αυτές κλιμακώθηκαν από το καλοκαίρι του 1821, όταν έφτασε στην Πελοπόννησο ο Δημήτριος Υψηλάντης, αδερφός του ηγέτη της Φιλικής Εταιρείας Αλ. Υψηλάντη, ως εκπρόσωπός του, για να αναλάβει την ηγεσία του Αγώνα. Τότε, αρκετοί οπλαρχηγοί και Φιλικοί, που κατηγορούσαν τους προεστούς, τους Φαναριώτες και τους ιεράρχες ότι επιχειρούσαν να

μονοπωλήσουν τη διαχείριση της εξουσίας, συσπειρώθηκαν γύρω του. Μάλιστα, το καλοκαίρι του 1821, όταν οι προεστοί της Πελοποννήσου αρνήθηκαν να συνεργαστούν με τον Υψηλάντη, απειλήθηκαν, και μάλιστα δύο φορές, με σφαγή από εξοργισμένους αγωνιστές. Σώθηκαν τελικά, μόνο χάρη στις παρεμβάσεις του Κολοκοτρώνη.

Η Α' Εθνοσυνέλευση Η ανάγκη ενιαίας διεύθυνσης του Αγώνα οδήγησε, σύντομα, στην απόφαση κατάργησης των τοπικών οργανισμών και δημιουργίας κεντρικής διοίκησης. Έτσι, προκηρύχθηκαν εκλογές για την ανάδειξη *παραστατών*, δηλαδή εκπροσώπων του λαού που θα αποτελούσαν την Εθνική Συνέλευση.

Η Α΄ Εθνοσυνέλευση έγινε κοντά στην Επίδαυρο (Δεκέμβριος 1821-Ιανουάριος 1822), έμεινε γνωστή ως *Εθνοσυνέλευση της Επιδαύρου* και ψήφισε το πρώτο ελληνικό σύνταγμα, γνωστό ως *σύνταγμα της Επιδαύρου*. Ήταν ένα κείμενο έντονα επηρεασμένο από τα συντάγματα της γαλλικής επανάστασης, με το οποίο ανακηρυσσόταν η ελληνική ανεξαρτησία και θεσπιζόταν το πολίτευμα της αβασίλευτης δημοκρατίας. Η τελευταία ρύθμιση αποτελούσε μοναδική εξαίρεση σε όλη την Ευρώπη, όπου επικρατούσε τότε η βασιλεία. Έχοντας επίγνωση αυτής της διαφοράς, η Εθνοσυνέλευση έσπευσε να διακηρύξει ότι η επανάσταση ήταν εθνική και δεν είχε κοινωνικοανατρεπτικές προθέσεις. Τέλος, η διοίκηση ορίστηκε ότι θα αποτελούνταν από δύο σώματα

με ετήσια θητεία, το *Εκτελεστικό* (κυβέρνηση), με πέντε μέλη, και το *Βουλευτικό*, με 70 μέλη. Πρόεδρος του πρώτου εκλέχτηκε ο Αλ. Μαυροκορδάτος και του δεύτερου ο Δ. Υψηλάντης. Ωστόσο, στο Βουλευτικό πλειοψηφούσαν οι προεστοί, γεγονός που αποδυνάμωνε τον Υψηλάντη.

1. Ο Κολοκοτρώνης μιλά σε αγωνιστές που απειλούσαν προκρίτους

Έλληνες! Είμαι κι εγώ σύντροφός σας. Αλλά πρώτα να με ακούσετε που θα σας μιλήσω. [...] Γιατί θέλουμε να χάσουμε την πατρίδα μας σκοτώνοντας ο ένας τον άλλο; Εμείς εσηκώσαμε τ' άρματα για τους Τούρκους και ακουστήκαμε στην Ευρώπη ότι σηκωθήκαμε οι Έλληνες για τους

τυράννους [...]. Αν σκοτώσουμε τους προεστούς τι θα μας πουν τότε; Θ' ακουσθή σ' όλον τον κόσμον και θα μας πουν τα βασίλεια ότι τούτοι δεν σηκώθηκαν για την πατρίδα και την ελευθερίαν τους αλλά για να σκοτωθούνε συνατοί τους [ενν. αναμεταξύ τους]. [...] θα μας πούνε Καρμπουνάρους, ρέμπελους κι ακατάστατους και κανένας δεν θα μας βοηθήση [...].

Πηγή: Δ. Κόκκινος Η Ελληνική Επανάστασις, Μέλισσα, Αθήνα 1959-1960, τόμ. 1, σ. 479-480.

2. Προσωρινόν Πολίτευμα της Ελλάδος

(σύνταγμα της Επιδαύρου), 1822

**§ γ' – Όλοι οι Έλληνες εισίν
όμοιοι ενώπιον των νόμων άνευ
τινός εξαιρέσεως ή βαθμού,**

ή κλάσεως (ενν. κοινωνικής τάξης),
ή αξιώματος.

§ ζ' – Η ιδιοκτησία, τιμή και
ασφάλεια εκάστου των Ελλήνων,
είναι υπό την προστασίαν των
νόμων.

Λ. Αξελός (επιμ.), *Τα ελληνικά
συντάγματα, 1822-1952*, Στοχαστής,
Αθήνα 1971, σ. 66.

Η Β' Εθνοσυνέλευση Σε συνθή-
κες πολιτικής έντασης έγινε στο
Άστρος της Κυνουρίας η Β' Εθνοσυ-
νέλευση (Μάρτιος–Απρίλιος 1823).
Εγκρίθηκε μια νέα, ελαφρώς τροπο-
ποιημένη, εκδοχή του συντάγματος
της Επιδαύρου, ο νόμος της *Επι-
δαύρου*, καταργήθηκαν όλοι οι
τοπικοί οργανισμοί, καθώς και το
αξίωμα του αρχιστράτηγου που
έφερε έως τότε ο Κολοκοτρώνης.

Πρόεδρος του Εκτελεστικού ορίστηκε ο Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης και πρόεδρος του Βουλευτικού ο Α. Μαυροκορδάτος.

Ο εμφύλιος πόλεμος Η πολιτική ένταση δεν άργησε να οδηγήσει σε εμφύλια σύρραξη, που εκδηλώθηκε το φθινόπωρο του 1823, αρχικά ως σφοδρή πολιτική σύγκρουση και λίγο αργότερα ως ανοιχτή ένοπλη αναμέτρηση.

Οι αντιθέσεις ανάμεσα στους Έλληνες που προεπαναστατικά διέθεταν εξουσία και τώρα επιδίωκαν να τη διατηρήσουν (πρόκριτοι, ιεράρχες, Φαναριώτες) και σ' εκείνους που αναδείχτηκαν στα πεδία των μαχών και θεωρούσαν αυτονόητο δικαίωμά τους την πρωταγωνιστική συμμετοχή τους στα κοινά (οπλαρχηγοί, Φιλικοί), οι τοπικιστικές αντιθέσεις, οι διαφωνίες για τη

διαχείριση των χρημάτων του δανείου που είχε συναφθεί στην Αγγλία και οι καθαρά προσωπικές αντιπαλότητες και φιλοδοξίες γέννησαν την εμφύλια διαμάχη.

Αρχικά (φθινόπωρο 1823–καλοκαίρι 1824) συγκρούστηκαν δύο παρατάξεις με επικεφαλής τους Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, αντιπρόεδρο του Εκτελεστικού, και Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο, πρόεδρο του Βουλευτικού. Όταν ο τελευταίος εξασφάλισε την υποστήριξη των ισχυρότερων προκρίτων της Πελοποννήσου και της Ύδρας, ο Κολοκοτρώνης αναγκαστικά υποχώρησε.

Κατόπιν (Ιούλιος 1824–Ιανουάριος 1825), ο Μαυροκορδάτος και οι Υδραίοι συμάχησαν με τον Ιωάννη Κωλέττη, που επηρέαζε πολλούς οπλαρχηγούς της Στερεάς Ελλάδας,

και απέκλεισαν τους Πελοποννήσιους από την εξουσία. Όταν οι τελευταίοι συνασπίστηκαν, στρατεύματα από τη Στερεά λεηλάτησαν τη βόρεια Πελοπόννησο αναγκάζοντας τους Πελοποννήσιους να συνθηκολογήσουν. Οι νικητές φυλάκισαν τον Κολοκοτρώνη και τον Οδυσσέα Ανδρούτσο, που λίγο αργότερα δολοφονήθηκε.

Η Γ' Εθνοσυνέλευση Η Γ' Εθνοσυνέλευση συγκλήθηκε το 1826 στην Επίδαυρο, αλλά διαλύθηκε σχεδόν αμέσως, όταν έγινε γνωστή η πτώση του Μεσολογγίου. Συγκλήθηκε ξανά, την άνοιξη του 1827, στην Τροιζήνα, όπου και εξέλεξε *Κυβερνήτη της Ελλάδος τον Ιωάννη Καποδίστρια με θητεία επτά ετών.* Τέλος ψήφισε το *Πολιτικό Σύνταγμα της Ελλάδος*, που βασιζόταν στην αρχή της διάκρισης των εξουσιών,

διαπνεόταν από φιλελεύθερες ιδέες και ήταν το πιο δημοκρατικό σύνταγμα της εποχής του.

3. Η ένοπλη εμφύλια σύγκρουση

Μετά τον Μάιο του 1824, διάφοροι Πελοποννήσιοι ηγέτες άρχισαν να καλούν σε ανταρσία. Την ίδια στιγμή οι αντίπαλοί τους, με επικεφαλής τους αδερφούς Κουντουριώτη και τον Ι. Κωλέττη, προσπαθούσαν να εντάξουν στο στρατόπεδο τους Στερεοελλαδίτες οπλαρχηγούς με επιστολές σαν την παρακάτω (πιθανόν συντάχθηκε από τον Ι. Κωλέττη).

Οι Μωραΐτες ελύσσαξαν από τα πολλά πλούτη, τα οποία ήρπασαν από τους Τούρκους [...] και προσπαθούν ν' αντικαταστήσουν [...]

τους μπέηδες και τους αγάδες. Και σεις τρέχετε αυτού χωρίς ψωμί, χωρίς τσαρούχι, χωρίς φορέματα, με μίαν παλαιοκάπαν, καταβασανίζεσθε. Τι λοιπόν περιμένετε; Άλλην αρμοδιωτέραν και ευτυχεστέραν διά σας περίστασιν δεν θέλει εύρετε ποτέ, διά να πλουτίσετε μεγάλοι και μικροί. Τώρα άνοιξαν διά σας δύο πηγαί πλούτου, οι λίρες του δανείου και τα πλούσια λάφυρα του Μωρέως.

Πηγή: Δ. Κόκκινος Η Ελληνική Επανάστασις, Μέλισσα, τόμ. 4, Αθήνα 1959-1960, σ. 509.

4. Πολιτικόν Σύνταγμα της Ελλάδος (σύνταγμα της Τροιζήνας), 1827

5. Η Κυριαρχία ενυπάρχει εις το Έθνος πάσα εξουσία πηγάζει εξ αυτού, και υπάρχει υπέρ αυτού.

21. Εις την Ελληνικήν Επικράτειαν, ούτε πωλείται, ούτε αγοράζεται άνθρωπος. Αργυρώνητος δε ή δούλος παντός γένους και πάσης θρησκείας, καθώς πατήση το Ελληνικόν έδαφος, είναι ελεύθερος και από τον δεσπότη αυτού ακαταζήτητος.

Λ. Αξελός (επιμ.), *Τα ελληνικά συντάγματα, 1822-1952*, Στοχαστής, Αθήνα 1971, σ. 94, 95.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

- 1. Αφού μελετήσετε τα συντάγματα του Αγώνα (πηγές 2 και 4), να αναζητήσετε επιδράσεις σε αυτά της ιδεολογίας του Διαφωτισμού (ενότητα 1, πηγές 3, 4) και της γαλλικής επανάστασης (ενότητα 3, πηγή 1).**
- 2. Αξιοποιώντας τις πηγές 1 και 3, καθώς και όποια άλλα στοιχεία θεωρείτε σχετικά, να γράψετε σύντομο κείμενο με θέμα τα αίτια του εμφύλιου πολέμου την εποχή του Αγώνα.**

ΕΝΟΤΗΤΑ 10

Ελληνική επανάσταση και Ευρώπη

Ελληνική επανάσταση και ευρωπαϊκή διπλωματία (1821-1826) Οι Έλληνες προσπάθησαν να εξασφαλίσουν, από την αρχή της επανάστασης, τη συμπαράσταση των Ευρωπαίων, τόσο των ηγετών όσο και των λαών. Στις πρώτες προκηρύξεις του Αγώνα αλλά και στη Διακήρυξη της Α' Εθνοσυνέλευσης τονιζόταν ότι η ελληνική επανάσταση δεν είχε στόχο την κοινωνική ανατροπή, αλλά ότι ήταν ένας εθνικός αγώνας με αποκλειστική επιδίωξη την ελευθερία.

Η διεθνής συγκυρία, ωστόσο, ήταν δυσμενής. Οι ευρωπαϊκές

δυνάμεις (Αγγλία, Ρωσία, Αυστρία, Πρωσία) μόλις είχαν νικήσει τον Ναπολέοντα και προσπαθούσαν να διαμορφώσουν ισορροπίες που θα απέτρεπαν πολέμους μεγάλης κλίμακας στο μέλλον. Η Ευρώπη βίωνε την Παλινόρθωση. Σε αυτές τις συνθήκες η ελληνική επανάσταση ήταν για τους Ευρωπαίους διπλωμάτες ένα ακόμη πρόβλημα, μία από τις συνιστώσες του ανατολικού ζητήματος (βλέπε γλωσσάριο).

Κατά τα δύο πρώτα χρόνια της Επανάστασης (1821-1822) οι Δυνάμεις (Αγγλία, Ρωσία, Αυστρία, Γαλλία, Πρωσία) κράτησαν σταθερά αρνητική στάση απέναντί της. Η πολιτική τους καθορίστηκε, εκτός από τα επιμέρους συμφέροντα κάθε χώρας, από την κοινή επιθυμία τους να εμποδίσουν τη διάλυση του

οθωμανικού κράτους γεγονός που φοβούνταν ότι θα προκαλούσε νέες διενέξεις μεταξύ τους.

Έτσι, όταν αμέσως μετά την κήρυξη της επανάστασης στις Ηγεμονίες ο ηγέτης της Αλέξανδρος Υψηλάντης προσπάθησε να επιτύχει την υποστήριξη της Ρωσίας, η τελευταία όχι μόνο δεν ανταποκρίθηκε αλλά και καταδίκασε την ελληνική επανάσταση. Χρειάστηκαν καίριες παρεμβάσεις του Ι. Καποδίστρια, τότε υπουργού Εξωτερικών της Ρωσίας για να διαμορφωθεί μια κάπως πιο ευνοϊκή για τους επαναστατημένους Έλληνες ρωσική και ευρωπαϊκή πολιτική.

Το 1823, όμως, ο νέος Άγγλος υπουργός Εξωτερικών Τζορτζ Κάνιγκ, εκτιμώντας ότι ένα δυναμικό ελληνικό κράτος θα μπορούσε να αποτελέσει χρήσιμο συνεργάτη

της Αγγλίας στη νοτιοανατολική Μεσόγειο, αναθεώρησε την πολιτική της χώρας του και αναγνώρισε τους Έλληνες ως εμπόλεμη δύναμη.

Η Ρωσία, θορυβημένη από τις πρωτοβουλίες του Κάνιγκ και φοβούμενη ότι εξαιτίας της στάσης της απέναντι στην ελληνική επανάσταση θα χάσει την επιρροή της στους Έλληνες γνωστοποίησε, στις αρχές του 1824, το *σχέδιο των τριών τμημάτων*, που προέβλεπε τον σχηματισμό τριών αυτόνομων (για τον όρο αυτονομία βλέπε γλωσσάριο) ελληνικών ηγεμονιών. Το σχέδιο, ωστόσο, απορρίφθηκε όχι μόνο από τον σουλτάνο αλλά και από τους Έλληνες.

1. Οι επαναστατημένοι Έλληνες απευθύνονται στην Ευρώπη

Προς τους εν Πάτραις προξένους των ξένων επικρατειών

Ημείς, το Ελληνικόν έθνος των Χριστιανών, βλέποντες ότι μας καταφρονεί το οθωμανικόν γένος και σκοπεύει τον όλεθρον εναντίον μας [...], απεφασίσαμεν σταθερώς ή ν' αποθάνωμεν όλοι, ή να ελευθερωθώμεν. Και τούτου ένεκα βαστούμεντα όπλα εις χείρας, ζητούντες τα δικαιώματά μας. Όντες λοιπόν βέβαιοι, ότι όλα τα χριστιανικά βασίλεια γνωρίζουν τα δίκαιά μας, και όχι μόνον δεν θέλουν μας εναντιωθή αλλά και θέλουν μας συνδράμη, και ότι έχουν εις μνήμην, ότι οι ένδοξοι πρόγονοί μας εφάνησαν ποτέ ωφέλιμοι εις την ανθρωπότητα, διά τούτο

ειδοποιούμεν την Εκλαμπρότητά
σας και σας παρακαλούμεν να
προσπαθήσετε, να είμεθα υπό την
εύνοιαν και προστασίαν του μεγάλου
τούτου κράτους. Προκήρυξη
του Αχαϊκού Διευθυντηρίου
(Αχαϊκό Διευθυντήριο: επιτροπή
προσωρινής διακυβέρνησης που
σχηματίστηκε από προύχοντες της
Αχαΐας αμέσως μετά την έκρηξη της
επανάστασης.)

*Πηγή: Δ. Κόκκινος Η Ελληνική
Επανάστασις, Μέλισσα, Αθήνα
1959-1960, τόμ. 1, σ. 178.*

2. Ο φιλέλληνας ποιητής Σέλει: «Είμαστε όλοι Έλληνες...»

*Ο ριζοσπάστης Βρετανός ποιητής Σέλει όταν έμαθε την έκρηξη της ελληνικής επανάστασης συνέθεσε ένα λυρικό δράμα με τίτλο *Hellas*.*

Στον πρόλογό του έγραφε:

«Είμαστε όλοι Έλληνες. Οι νόμοι μας η φιλολογία μας, η θρησκεία μας, οι τέχνες μας έχουν όλα τις ρίζες τους στην Ελλάδα...».

Ο πρώτος εκδότης του έργου αφαίρεσε από τον πρόλογο μια μεγάλη παράγραφο στην οποία ο ποιητής τόνιζε ότι «αυτή είναι η εποχή του πολέμου των καταπιεσμένων εναντίον των καταπιεστών». Έχει υποστηριχθεί ότι το ποίημα *Hellas* υπήρξε το πρότυπο – ερέθισμα του Διονυσίου Σολωμού για να συνθέσει το έργο του Ύμνος εις την Ελευθερίαν, που έγινε αργότερα ο εθνικός ύμνος των Ελλήνων.

1. Φιλέλληνες

Η αγγλική μεταστροφή ενίσχυσε την επιρροή της Αγγλίας μεταξύ των Ελλήνων. Στο πλαίσιο αυτό, η κυβέρνηση Κουντουριώτη προώθησε τη σύναψη δύο δανείων με αγγλικές τράπεζες (1824, 1825). Λίγο αργότερα, το 1825, η δύσκολη θέση στην οποία είχε περιέλθει η επανάσταση, εξαιτίας της επέμβασης του αιγυπτιακού στρατού, διευκόλυνε τους αγγλόφιλους να πείσουν τους περισσότερους Έλληνες ηγέτες να υπογράψουν την *πράξη προστασίας*, ένα έγγραφο με το οποίο ζητούσαν από την Αγγλία να αναλάβει την προστασία των Ελλήνων. Ένας από τους λίγους που δεν υπέγραψαν ήταν ο Δ. Υψηλάντης.

Καθώς η Αγγλία, η Ρωσία και η Γαλλία αναμειγνύονταν όλο και περισσότερο στα ελληνικά

πράγματα, αρκετοί Έλληνες άρχισαν να πείθονται ότι η λύση θα ερχόταν, τελικά, από τις Δυνάμεις. Έτσι, δημιουργήθηκαν, την περίοδο 1823-1825, πολιτικές ομάδες – κόμματα που συνδέονταν με τις Δυνάμεις. Αυτά ήταν το αγγλικό με επικεφαλής τον Αλ. Μαυροκορδάτο, το γαλλικό με ηγέτη τον Ι. Κωλέττη και το ρωσικό με αρχηγούς τους Α. Μεταξά και Θ. Κολοκοτρώνη.

Το κίνημα του φιλελληνισμού Παράλληλα, αναπτυσσόταν τόσο στην Ευρώπη όσο και στην Αμερική ο φιλελληνισμός, ένα κίνημα συμπαράστασης στους Έλληνες. Κύριοι παράγοντες που γέννησαν τον φιλελληνισμό ήταν ο φιλελευθερισμός και ο επαναστατικός ριζοσπαστισμός που είχε σπείρει η γαλλική επανάσταση. Ως πολιτική συμπεριφορά ο φιλελληνισμός

στρεφόταν εναντίον τόσο της οθωμανικής απολυταρχίας όσο και της Ιερής Συμμαχίας αποτελώντας μια από τις κορυφαίες στιγμές του πολιτικού Ρομαντισμού του 19ου αιώνα. Ο φιλελληνισμός ευνοήθηκε, επίσης, από τον θαυμασμό των Ευρωπαίων για τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, τον αποτροπιασμό για τις βιαιότητες των Τούρκων σε βάρος άμαχων Ελλήνων, αλλά και από τη συγκίνηση που είχαν προκαλέσει οι ελληνικές επιτυχίες. Βεβαίως, υπήρχαν και κάποιοι που, ενώ παρουσιάζονταν ως φιλέλληνες συμπεριφέρονταν τυχοδιωκτικά ενδιαφερόμενοι μόνο για χρήματα και αξιώματα.

Ο φιλελληνισμός πρόσφερε ενίσχυση τόσο οικονομική (χρήματα, εφόδια) όσο και ηθική (ποικίλες εκδηλώσεις συμπάραστασης).

Ιδιαίτερη αναφορά αξίζει στους φιλέλληνες που συμμετείχαν προσωπικά στον Αγώνα και στις προσπάθειες συγκρότησης κράτους. Πολλοί από αυτούς σκοτώθηκαν πολεμώντας για την ελευθερία των Ελλήνων. Ιδιαίτερη αναφορά αξίζει στον Άγγλο λόρδο Μπάιρον που πέθανε στο πολιορκημένο Μεσολόγγι (1824).

Προς την ίδρυση ανεξάρτητου ελληνικού κράτους (1826-1830)
Μετά το 1826 οι Δυνάμεις φαίνονταν αποφασισμένες να λύσουν το ελληνικό ζήτημα. Η ιουλιανή συνθήκη του Λονδίνου (6 Ιουλίου 1827: Αγγλία, Ρωσία, Γαλλία) προέβλεπε την ίδρυση αυτόνομου ελληνικού κράτους. Η άρνηση του σουλτάνου να αποδεχτεί αυτή τη ρύθμιση προκάλεσε την ένοπλη επέμβαση των Δυνάμεων:

στη ναυμαχία του Ναβαρίνου (8 Οκτωβρίου 1827) οι στόλοι της Αγγλίας, της Ρωσίας και της Γαλλίας συνέτριψαν τον τουρκο-αιγυπτιακό στόλο.

Η νέα τουρκική ήττα στον ρωσο-τουρκικό πόλεμο που ακολούθησε (1828-1829) υποχρέωσε τον σουλτάνο να αποδεχτεί όλες τις μέχρι τότε αποφάσεις των Δυνάμεων σχετικά με το ελληνικό ζήτημα (συνθήκη της Αδριανούπολης, 14 Σεπτεμβρίου 1829). Καθώς η Ρωσία φαινόταν έτοιμη να αποκομίσει μόνη της όλα τα διπλωματικά οφέλη από τη διευθέτηση του ελληνικού ζητήματος, η Αγγλία και η Γαλλία πρότειναν τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου ελληνικού κράτους. Πράγματι, στις 22 Ιανουαρίου / 3 Φεβρουαρίου (ν.η.) 1830 υπογράφηκε από την Αγγλία, τη

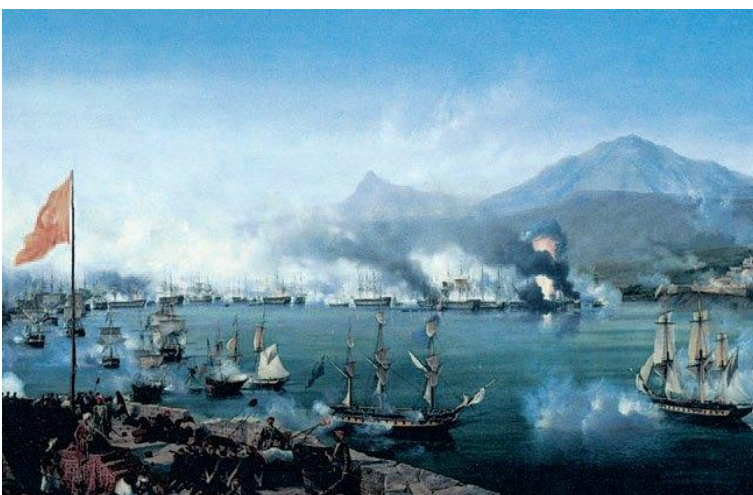
Ρωσία και τη Γαλλία το πρωτόκολλο της Ανεξαρτησίας, η πρώτη επίσημη διεθνής διπλωματική πράξη που αναγνώρισε την Ελλάδα ως κράτος κυρίαρχο και ανεξάρτητο. Το ελληνικό κράτος συμφωνήθηκε ότι θα εκτεινόταν νότια της συνοριακής γραμμής που ορίζεται από τους ποταμούς Αχελώο και Σπερχειό. Ωστόσο, τα σύνορα αυτά θα άλλαζαν λίγο αργότερα (βλέπε ενότητα 17). Παράλληλα, οι Δυνάμεις επέλεξαν τον πρίγκιπα Λεοπόλδο του Σαξ Κόμπουργκ ως ηγεμόνα της Ελλάδας. Αυτός, όμως, δεν αποδέχτηκε την εκλογή του.

3. Η ελληνική επανάσταση στην πολιτική πραγματικότητα της εποχής της

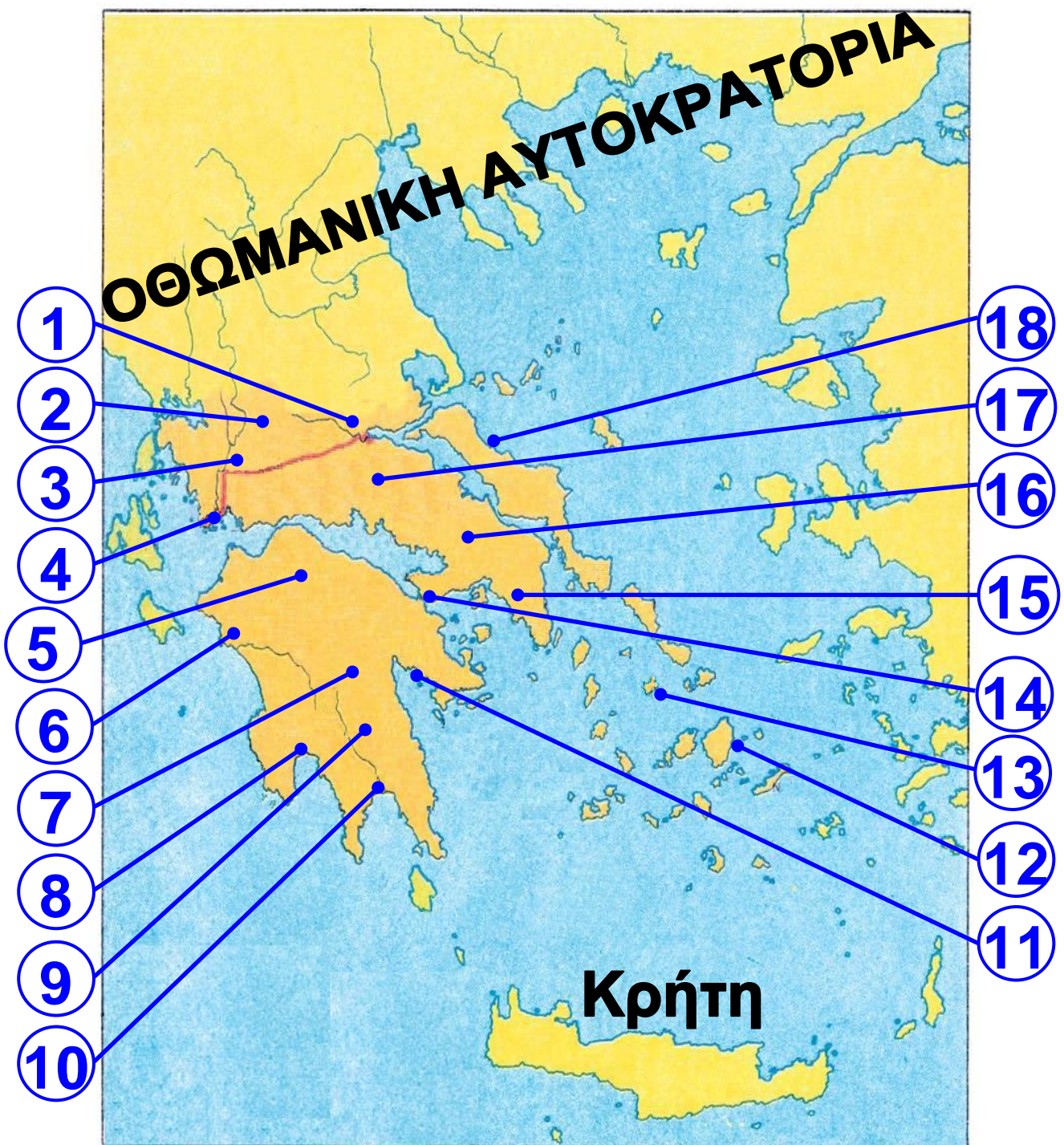
Μόνο μία από τις επαναστάσεις

του 1820-1822 κατόρθωσε να επιβληθεί, και αυτό αποδίδεται εν μέρει στην επιτυχία της να πάρει μορφή γνήσιας λαϊκής επανάστασης και στην ευνοϊκή διπλωματική κατάσταση: ο ελληνικός ξεσηκωμός του 1821. Η Ελλάδα, συνεπώς έγινε πηγή έμπνευσης του διεθνούς φιλελευθερισμού [...]. Ε.].

Ε.Ι. Hobsbawn, *Η εποχή των επαναστάσεων*, μτφρ. Μ. Οικονομοπούλου, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1990, σ. 159.

2. Carneray,
Η ναυμαχία
του
Ναβαρίνου.

3. Η επικράτεια του πρώτου ελληνικού κράτους (1830).

	Όρια του πρώτου ανεξάρτητου κράτους (πρωτόκολλο του Λονδίνου. 3 Φεβρουαρίου 1830)
	Το ελληνικό κράτος (πρωτόκολλο Λονδίνου 26 Σεπτεμβρίου 1831)
	Αγγλικές κτήσεις

Το ελληνικό κράτος	
1. Ζητούνι (Λαμία)	10. Γύθειο
2. Καρπενήσι	11. Ναύπλιο
3. Βραχώρι (Αγρίνιο)	12. Νάξος
4. Μεσολόγγι	13. Σύρο
5. Καλάβρυτα	14. Κόρινθος
6. Πύργος	15. Αθήνα
7. Τριπολιτσά	16. Θήβα
8. Καλαμάτα	17. Σάλωνα (Λιβαδειά)
9. Σπάρτη	18. Εύβοια

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

- 1. Αφού μελετήσετε την πηγή 1, να καταγράψετε τα επιχειρήματα με τα οποία προσπάθησαν οι Έλληνες να πείσουν τους Ευρωπαίους ηγέτες να τους συμπαρασταθούν.**
- 2. Ποια ήταν η θέση της ελληνικής επανάστασης στο ευρωπαϊκό πολιτικό τοπίο της εποχής της; Πριν απαντήσετε, να μελετήσετε την πηγή 3.**
- 3. Διαθετική δραστηριότητα: Αφού μελετήσετε τον παραπάνω χάρτη του πρώτου ανεξάρτητου ελληνικού κράτους να συνθέσετε δίστηλο πίνακα: στη μία στήλη να καταγράψετε τα διαμερίσματα της σημερινής Ελλάδας που συμπεριλαμβάνονταν στα εδάφη εκείνης της πρώτης Ελλάδας και στην άλλη τα διαμερίσματα που δεν συμπεριλαμβάνονταν.**

ΕΝΟΤΗΤΑ 11

Τα επαναστατικά κύματα του 1830 και του 1848 στην Ευρώπη

1. Ε. Ντελακρουά,
Η ελευθερία οδηγεί
τον λαό. Πίνακας
εμπνευσμένο από
τη γαλλική επανάσταση
του 1830.

Οι επαναστάσεις του 1830
Γύρω στα 1830 σειρά επαναστάσεων συγκλόνησε την Ευρώπη δυτικά της Ρωσίας. Η **επανάσταση στη Γαλλία** στρεφόταν εναντίον του βασιλιά Καρόλου Ι΄, που επιχείρησε να αποδώσει στους αριστοκράτες

και στην εκκλησία κάποια από τα προνόμια που είχαν πριν από το 1789. Η μεγαλοαστική τάξη και τα λαϊκά στρώματα αντέδρασαν έντονα. Η κρίση κορυφώθηκε όταν ο αυταρχικός Κάρολος Ι΄ διέλυσε τη Βουλή (Μάρτιος 1830), περιόρισε δραστικά τα εκλογικά δικαιώματα των αστών και επέβαλε αυστηρή λογοκρισία. Αμέσως, πλήθη λαού, με επικεφαλής ριζοσπάστες δημοκρατικούς, έστησαν οδοφράγματα στους δρόμους του Παρισιού εξαναγκάζοντας τον Κάρολο Ι΄ σε παραίτηση και αξιώνοντας την εγκαθίδρυση αβασίλευτης δημοκρατίας. Οι φιλελεύθεροι αστοί, όμως, που έλεγχαν την κατάσταση, ευνόησαν την άνοδο στον θρόνο του μετριοπαθούς βασιλιά Λουδοβίκου –Φιλίππου.

Η επανάσταση στο Βέλγιο, που ήταν τμήμα του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, προκλήθηκε κυρίως από το ότι ο βασιλιάς Γουλιέλμος Α΄ της Οράγγης ευνοούσε τα ολλανδικά οικονομικά συμφέροντα σε βάρος των βελγικών. Ενισχύθηκε, επίσης, από τις θρησκευτικές διαφορές που υπήρχαν ανάμεσα στους προτεστάντες Ολλανδούς και τους καθολικούς Βέλγους. Έτσι, οι Βέλγοι επαναστάτησαν και ίδρυσαν το ανεξάρτητο βασίλειο του Βελγίου το 1830.

Η επανάσταση στην Πολωνία ξεκίνησε με κύριο αίτημα την ανεξαρτησία από τη Ρωσία, τμήμα της οποίας ήταν έως τότε τα πολωνικά εδάφη. Η επέμβαση, ωστόσο, ισχυρών ρωσικών δυνάμεων και οι διαφωνίες μεταξύ των επαναστατών οδήγησαν τελικά στην

αποτυχία της επανάστασης και στην επιβολή ενός ιδιαίτερα αυταρχικού καθεστώτος.

Οι επαναστάσεις του 1848 Λίγα χρόνια αργότερα, στα 1848, ξέσπασαν νέες επαναστάσεις. Τα αίτιά τους ήταν ποικίλα.

Τα οικονομικά και κοινωνικά αίτια σχετίζονταν με τη σταθερή πτώση του βιοτικού επιπέδου των λαϊκών στρωμάτων σε πολλές περιοχές της Ευρώπης, ήδη από τη δεκαετία του 1820, με αποτέλεσμα την ανάπτυξη μιας γενικευμένης κοινωνικής δυσαρέσκειας.

Τα εθνικά αίτια συνδέονταν με την ανάδυση των εθνικών ιδεών στην Ευρώπη και την επιδίωξη πολλών ευρωπαϊκών εθνών να δημιουργήσουν ανεξάρτητα κράτη.

Τα πολιτικά αίτια προέκυπταν από τις διαρκώς αυξανόμενες

απαιτήσεις των ευρωπαϊκών κρατών από τους υπηκόους τους (αύξηση της φορολογίας, καθιέρωση της υποχρεωτικής στράτευσης κ.ά.), αλλά και από την ενίσχυση εκείνων των πολιτικών δυνάμεων που επιδίωκαν την ανατροπή των αποφάσεων του συνεδρίου της Βιέννης.

1. Τα κίνητρα των επαναστατών του 1848

Καθένας [ενν. από όσους συμμετέχουν στις επαναστάσεις του 1848] αντλεί τα κίνητρα που ταιριάζουν στη δράση του από το κατά τα φαινόμενα ανεξάντλητο οπλοστάσιο των ιδεών που κληροδοτήθηκαν από τη γαλλική επανάσταση. Παρ' όλα αυτά, εκείνο που ακόμα παρακινεί τους λαούς είναι οι δυο

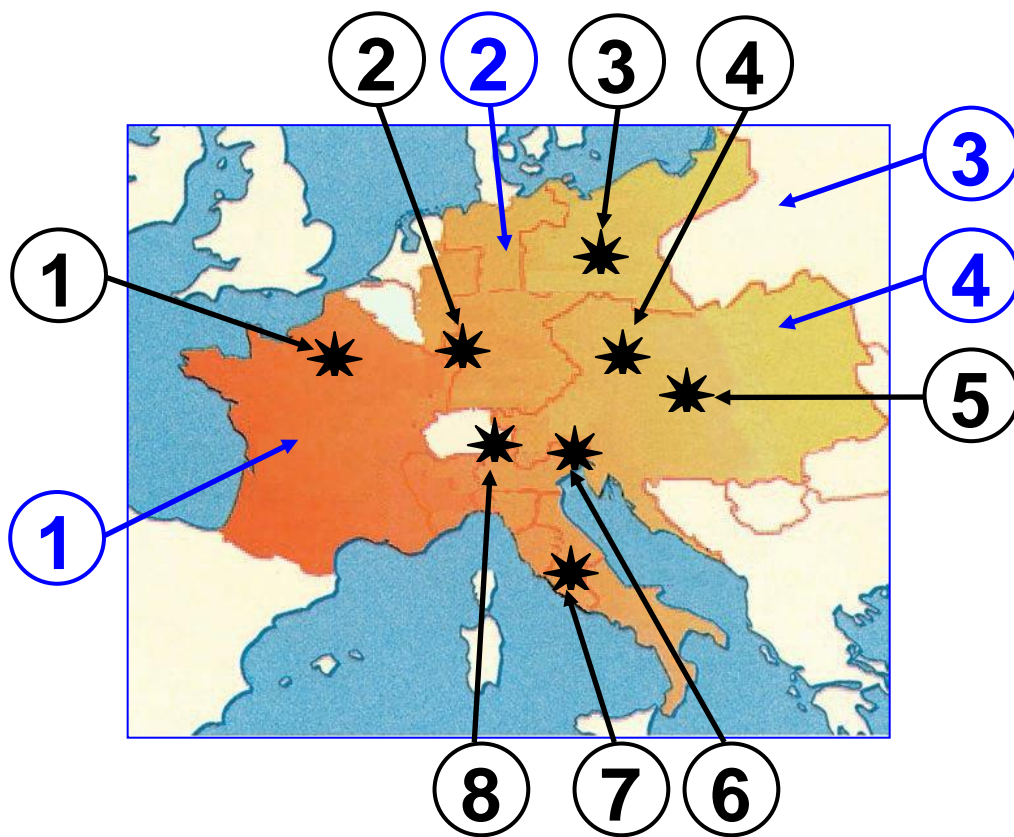
μεγάλες διεκδικήσεις οι οποίες καταπνίγηκαν από τους πρωτεργάτες του συνεδρίου της Βιέννης: ο φιλελευθερισμός και ο εθνικισμός. Αρχίζουν, ωστόσο, να διαφαίνονται, κυρίως στη Γαλλία και την Ιταλία, νέες επιδιώξεις με κοινωνικό χαρακτήρα, που προβάλλονται από ένα στρώμα του πληθυσμού του οποίου η σημασία αυξάνει μαζί με τις προόδους της εκβιομηχάνισης: τους εργάτες.

S. Bestein & P. Milza, *Ιστορία της Ευρώπης*, μτφρ. Α.Κ. Δημητρακόπουλος Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1997, τόμ. 2, σ. 49.

Η επανάσταση στη Γαλλία πυροδοτήθηκε από ριζοσπάστες δημοκρατικούς που απαιτούσαν κοινωνικές και πολιτικές

μεταρρυθμίσεις και εξανάγκασε τον βασιλιά σε παραίτηση. Σχηματίστηκε δημοκρατική κυβέρνηση, με τη συμμετοχή τόσο μετριοπαθών όσο και ριζοσπαστών, που παραχώρησε πολιτικά δικαιώματα σε όλους τους άνδρες και πήρε μέτρα οικονομικής ανακούφισης των λαϊκών τάξεων. Ωστόσο, οι εκλογές που έγιναν τον Απρίλιο του 1848 έδωσαν την πλειοψηφία στους μετριοπαθείς φιλελεύθερους, που συνέλαβαν τους ηγέτες των ριζοσπαστών και κατάργησαν τα κοινωνικά μέτρα της προηγούμενης κυβέρνησης. Το αποτέλεσμα ήταν να ξεσπάσει, το καλοκαίρι του 1848, ένας αληθινός κοινωνικός πόλεμος που τελείωσε με τη συντριβή των ριζοσπαστικών δυνάμεων. Η κυριαρχία των μετριοπαθών φιλελεύθερων επιβεβαιώθηκε με την εκλογή

ως προέδρου της Γαλλίας του πρίγκιπα Λουδοβίκου –Ναπολέοντα Βοναπάρτη, την αφαίρεση των πολιτικών δικαιωμάτων από τους εργάτες και τον περιορισμό της ελευθεροτυπίας.

2. Το επαναστατικό κύμα του 1848 στην Ευρώπη.

	Χώρες που γνώρισαν εξεγέρσεις το 184
*	Κύρια επαναστατικά κέντρα

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΕΣ – ΒΑΣΙΛΕΙΑ

1. ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ	3. ΡΩΣΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
2. ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΠΡΩΣΙΑΣ	4. ΑΥΣΤΡΙΑΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Επαναστατικά κέντρα

1. Παρίσι	5. Βουδαπέστη
2. Φρανκφούρτη	6. Βενετία
3. Βερολίνο	7. Ρώμη
4. Πράγα	8. Μιλάνο

2. Τα κοινά χαρακτηριστικά των επαναστάσεων του 1848

Πρώτα απ' όλα, όλες [οι επαναστάσεις] πέτυχαν και απέτυχαν γρήγορα και, στις περισσότερες περιπτώσεις ολοκληρωτικά. Στους πρώτους λίγους μήνες όλες οι κυβερνήσεις στην επαναστατημένη ζώνη σαρώθηκαν ή παρέλυσαν.

Όλες κατέρρευσαν ή παραιτήθηκαν ουσιαστικά χωρίς αντίσταση. Ωστόσο, μέσα σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα η επανάσταση είχε χάσει την πρωτοβουλία σχεδόν παντού. [...] Όλες οι επαναστάσεις είχαν και ένα άλλο κοινό σημείο, που σε μεγάλο βαθμό εξηγεί την αποτυχία τους. Ήταν, πραγματικά ή εν σπέρματι, κοινωνικές επαναστάσεις των φτωχών εργαζομένων.

E.J. Hobsbawm, *Η εποχή του κεφαλαίου, 1848-1875*, γ' ανατύπωση, μτφρ. Δ. Κούρτοβικ, ΜΙΕΤ, Αθήνα 2003, σ. 31-34.

Η επανάσταση στην Αυστρία
προκάλεσε αρχικά την παραίτηση και τη φυγή από τη Βιέννη του αυταρχικού πρωθυπουργού Μέτερνιχ καθώς και την παραίτηση του

αυτοκράτορα Φερδινάνδου. Ωστόσο, οι αντιθέσεις ανάμεσα στους μετριοπαθείς φιλελεύθερους, που συμμετείχαν στην κυβέρνηση, και τους ριζοσπάστες δημοκρατικούς, που αξίωναν μεταρρυθμίσεις, οδήγησαν σε νέα επανάσταση (Οκτώβριος 1848), η οποία καταπνίγηκε.

Η επανάσταση των Ούγγρων ήταν η σημαντικότερη μιας σειράς επαναστάσεων (Βοημία, Ιταλία) που εκδηλώθηκαν στην επικράτεια της Αυστρίας, ευνοημένες από τον γενικότερο επαναστατικό αναβρασμό. Με επικεφαλής τον Λάγιος Κόσουτ, οι επαναστάτες κήρυξαν την ανεξαρτησία της Ουγγαρίας, σχημάτισαν κυβέρνηση και θέσπισαν νόμους. Τελικά, όμως, και αυτή η επανάσταση καταπνίγηκε.

Η επανάσταση στην Πρωσία άρχισε με εξέγερση στο Βερολίνο.

Αμέσως, ο βασιλιάς Φρειδερίκος Γουλιέλμος Γ΄ υποσχέθηκε παραχώρηση συντάγματος. Παράλληλα, και καθώς δυνάμωναν οι φωνές που υποστήριζαν την ενοποίηση του γερμανικού χώρου, συγκροτήθηκε η συνέλευση της Φρανκφούρτης. Σε αυτή διαμορφώθηκαν δύο ρεύματα: το ένα υποστήριζε τη δημιουργία μιας *Μεγάλης Γερμανίας* με τη συμμετοχή και της Αυστρίας και το άλλο τη συγκρότηση μιας *Μικρής Γερμανίας* υπό την καθοδήγηση της Πρωσίας. Αν και η πλειοψηφία της συνέλευσης τάχθηκε με τη δεύτερη άποψη, η αντίδραση της Αυστρίας εμπόδισε τη δημιουργία ενός ενιαίου γερμανικού κράτους.

Μια αποτίμηση Τα επαναστατικά κινήματα του 1848, η άνοιξη των λαών όπως ονομάστηκαν, επηρέα-

σαν ουσιαστικά το πολιτικό τοπίο. Η μεγαλοαστική τάξη, ο αληθινός κερδισμένος, αύξησε, στα περισσότερα κράτη, τον βαθμό συμμετοχής της στη διαχείριση της πολιτικής εξουσίας. Παράλληλα, αναδύθηκαν τα εθνικά αιτήματα πολλών λαών. Τέλος, το κύριο μέτωπο κοινωνικής αντιπαράθεσης μετατοπίστηκε: από εδώ και πέρα οι κύριοι κοινωνικοί αντίπαλοι δεν θα είναι οι ευγενείς και οι αστοί αλλά οι αστοί και οι εργάτες.

3. Επανάσταση του 1848 στο Βερολίνο

4. Ε. Φίλιποτό, Η επανάσταση του 1848 στη Γαλλία. Οι φιλελεύθεροι υψώνουν την τρίχρωμη σημαία ως εθνικό έμβλημα της Γαλλίας (δεξιά) τη στιγμή που οι σοσιαλιστές απέναντί τους υψώνουν την κόκκινη σημαία (αριστερά).

3. Η πολιτική κληρονομιά των επαναστάσεων του 1848

Οι επαναστάσεις του 1848 φανέρωσαν καθαρά ότι οι μεσαίες τάξεις, ο φιλελευθερισμός, η πολιτική

δημοκρατία, ο εθνικισμός, ακόμα και οι εργατικές τάξεις, αποτελούσαν πια μόνιμα στοιχεία του πολιτικού σκηνικού. Η ήττα των επαναστάσεων μπορεί να τα έκανε προσωρινά αφανή, αλλά όταν ξαναπρόβαλλαν θα καθόριζαν τη δράση ακόμα και εκείνων των πολιτικών που έτρεφαν τις λιγότερες συμπάθειες γι' αυτά.

E.J. Hobsbawh, *Η εποχή του κεφαλαίου, 1848-1875, γ' ανατύπωση, μτφρ. Δ. Κούρτοβικ, ΜΙΕΤ, Αθήνα 2003, σ. 50.*

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

...διαβάστε

✓ Σταντάλ, *Το κόκκινο και το μαύρο* (1830).

Γλαφυρή παρουσίαση της γαλλικής κοινωνίας την εποχή της Παλινόρθωσης (1815-1830).

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Αφού μελετήσετε την πηγή 2, να ανιχνεύσετε τους λόγους που οδήγησαν σε αποτυχία τις επαναστάσεις του 1848.

2. Ποιες μεταβολές έφεραν στην ευρωπαϊκή πολιτική πραγματικότητα οι επαναστάσεις του 1848; Στην απάντησή σας να πάρετε υπόψη σας τις πηγές 1-3 και την εικόνα 4.

3. Διαθεματική δραστηριότητα: Να μελετήσετε τον πίνακα του Ε. Ντελακρουά *Η ελευθερία οδηγεί τον λαό* (εικόνα 1). Ποια μορφή δεσπάζει; Τι συμβολίζει; Τι εκπροσωπούν οι άλλες μορφές;

Ολοκληρώνοντας το κεφάλαιο θυμόμαστε ότι...

- ✓ από τα μέσα του 18ου αιώνα είχαν αρχίσει να συντελούνται στους κόλπους του ελληνισμού σοβαρότατοι οικονομικοί, κοινωνικοί και ιδεολογικοί μετασχηματισμοί
- ✓ κατά την περίοδο 1820-1848 ξέσπασαν στην Ευρώπη πολλές επαναστάσεις που εναντιώνονταν στην Παλινόρθωση και διεκδικούσαν πολιτικές και εθνικές ελευθερίες

✓ η ελληνική επανάσταση, μία από τις ευρωπαϊκές επαναστάσεις του 19ου αιώνα, ξέσπασε τον Φεβρουάριο του 1821 στις Ηγεμονίες, επεκτάθηκε και σε άλλες περιοχές του ελλαδικού χώρου και είχε ως τελικό αποτέλεσμα την ίδρυση ανεξάρτητου ελληνικού κράτους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΝ 19ο ΑΙΩΝΑ

Σε αυτό το κεφάλαιο θα εξετάσουμε:

- ✓ την ωρίμανση και εξάπλωση της βιομηχανικής επανάστασης τον 19ο αιώνα
- ✓ τις κοινωνικές και πολιτικές συνέπειες της βιομηχανικής επανάστασης
- ✓ τις ενοποιήσεις της Ιταλίας και της Γερμανίας
- ✓ την ίδρυση νέων εθνικών κρατών στα Βαλκάνια τον 19ο αιώνα
- ✓ τα φαινόμενα του ιμπεριαλισμού και της αποικιοκρατίας
- ✓ τις κύριες εξελίξεις στην αμερικανική ήπειρο, στην Κίνα και στην Ιαπωνία τον 19ο αιώνα.

ΕΝΟΤΗΤΑ 12

Η ωρίμανση της βιομηχανικής επανάστασης

Το φαινόμενο *βιομηχανική επανάσταση* Οι πρώτες βιομηχανίες (εκβιομηχάνιση) δημιουργήθηκαν στη Μ. Βρετανία γύρω στα 1750-1780 (όπως είδαμε στην ενότητα 1). Κύρια γνωρίσματα της εκβιομηχάνισης ήταν η εκτεταμένη χρήση νέων τεχνικών μέσων (κυρίως της ατμομηχανής) που περιόριζαν τη χειρωνακτική εργασία αυξάνοντας την παραγωγή και μειώνοντας το κόστος των προϊόντων, η αξιοποίηση νέων μορφών ενέργειας (κυρίως του άνθρακα, του καύσιμου των ατμομηχανών), η εφαρμογή καινοτομιών στη μεταλλουργία, η συγκέντρωση

των εργαζομένων στα εργοστάσια (βιομηχανικό σύστημα) και οι υψηλοί ρυθμοί ανάπτυξης. Κύριοι πόλοι εκβιομηχάνισης ήταν η υφαντουργία και η μεταλλουργία.

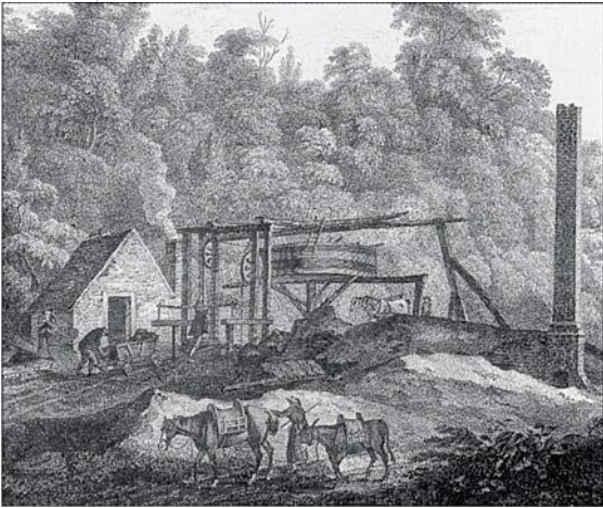
Από τις αρχές του 19ου αιώνα το φαινόμενο άρχισε να επεκτείνεται, αρχικά στη δυτική Ευρώπη και στη συνέχεια στον υπόλοιπο κόσμο, οδηγώντας στη μετάβαση από την αγροτική – χειροτεχνική οικονομία στη βιομηχανική οικονομία και προκαλώντας οικονομικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές αλλαγές. Οι μεταβολές αυτές υπήρξαν τόσο σημαντικές, ώστε οι ιστορικοί τις ονόμασαν *βιομηχανική επανάσταση* (βλέπε και ενότητα 1).

Η εξάπλωση της βιομηχανικής επανάστασης Στα μέσα του 19ου αιώνα η εκβιομηχάνιση περιοριζόταν ακόμη στη Μ. Βρετανία, στη

βόρεια και ανατολική Γαλλία, στο Βέλγιο, στις Κάτω Χώρες, σε κάποιες περιοχές στις όχθες του ποταμού Ρήνου και σε ορισμένα κέντρα στη βόρεια Ιταλία. Από τα μέσα του 19ου αιώνα, όμως, εξαπλώθηκε με γρήγορους ρυθμούς σε νέες περιοχές της Ευρώπης καθώς και στις ΗΠΑ, χάρη στην αδιάκοπη πρόοδο των παραδοσιακών βιομηχανικών τομέων (υφαντουργία, μεταλλουργία).

Μετά το 1880 πρωτοπόροι έγιναν νέοι βιομηχανικοί κλάδοι που συνδέονταν με την επιστημονική έρευνα. Η χημεία πέρασε από τον χώρο του εργαστηρίου στη μαζική παραγωγή. Επαναστατικές επιστημονικές ανακαλύψεις γέννησαν την οργανική χημεία και επέτρεψαν την παραγωγή μεγάλων ποσοτήτων συνθετικών βαφών,

λιπασμάτων, πλαστικών υλών και εκρηκτικών (δυναμίτιδα). Χάρη στη χημεία αναπτύχθηκαν, ακόμη, οι βιομηχανίες φαρμάκων, φυγείων, φωτογραφικών και κινηματογραφικών ειδών. Πρωτοπόρος αναδείχτηκε η Γερμανία. Παράλληλα, ο ηλεκτρισμός αποτέλεσε, ίσως, την κυριότερη καινοτομία του δεύτερου μισού του 19ου αιώνα, τόσο ως πηγή ενέργειας για τους ηλεκτρικούς κινητήρες όσο και ως μέσο φωτισμού, καθώς άρχισε να αντικαθιστά το φωταέριο και τις λάμπες πετρελαίου. Αυτή την εποχή επινοήθηκαν ο ηλεκτρικός λαμπτήρας πυρακτώσεως, καθώς και μέθοδοι μετατροπής της ενέργειας των υδάτων σε ηλεκτρική ενέργεια και μεταφοράς της σε μεγάλες αποστάσεις.

1. Δύο ανθρακωρυχεία του 1800 περίπου (αριστερά) και του 1910 περίπου (δεξιά).

Η επανάσταση στις συγκοινωνίες και στις επικοινωνίες Οι πρόοδοι στις συγκοινωνίες και στις επικοινωνίες επιτάχυναν τη βιομηχανική ανάπτυξη.

Όλα άρχισαν με τον σιδηρόδρομο. Το 1825 ο Άγγλος μηχανικός Στίβενσον (Stephenson) κίνησε την πρώτη ατμάμαξα στη σιδηροδρομική γραμμή Λίβερπουλ – Μάντσεστερ. Το επίτευγμα ήταν τεράστιο, αν σκεφτεί κανείς ότι έως τότε τα

χερσαία μέσα μεταφοράς λίγο διέφεραν από εκείνα της αρχαιότητας. Ξεκίνησε, έτσι, μια διαδικασία συνεχών βελτιώσεων του σιδηροδρόμου, που έφτασε, στα τέλη του 19ου αιώνα, μέχρι την κατασκευή ηλεκτροκίνητων τραμ και αστικών υπόγειων ηλεκτρικών σιδηροδρόμων (μετρό). Η χρησιμοποίηση ατμομηχανής για την κίνηση στη θάλασσα οδήγησε στο σιδερένιο ατμόπλοιο, που αντικατέστησε, βαθμιαία, το ξύλινο ιστιοφόρο πλοίο. Ο χρόνος και το κόστος του ταξιδιού μειώθηκαν θεαματικά. Ο σιδηρόδρομος και το ατμόπλοιο έγιναν τα σύμβολα της βιομηχανικής ανάπτυξης, τα σύμβολα της νέας εποχής.

Στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, η εξέλιξη των κινητήρων και η ενσωμάτωσή τους σε οχήματα

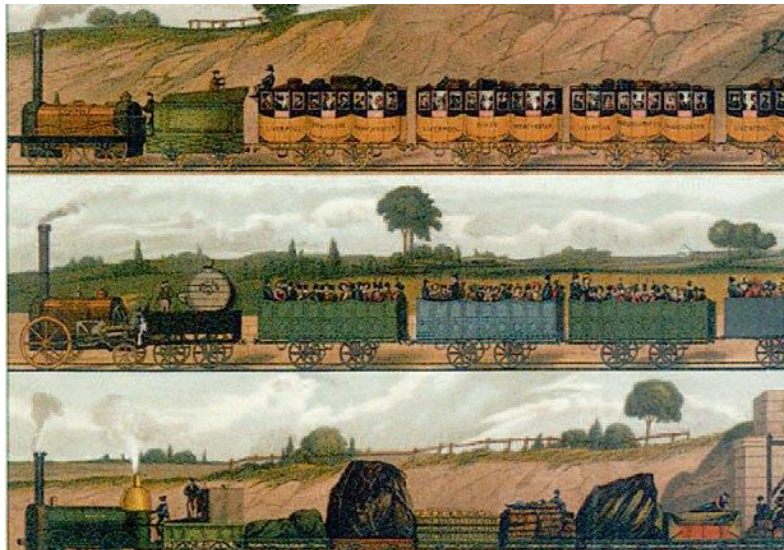
είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία του αυτοκινήτου, αλλά και τον πειραματισμό στη δημιουργία ιπτάμενων μηχανών, των πρώτων αεροπλάνων. Παράλληλα, το καύσιμο των κινητήρων, το πετρέλαιο, άρχιζε να αποκτά μεγάλη αξία και σημασία.

1. Η σύζευξη επιστήμης και βιομηχανίας

[...] Γύρω στα μέσα του 19ου αιώνα αναπτύχθηκαν δύο βιομηχανικοί κλάδοι που βασίζονταν σε μια πολύ επαναστατική τεχνολογία: η χημική και (στο βαθμό που αφορούσε τις επικοινωνίες) η ηλεκτρική βιομηχανία. [...] Όπως μαρτυρούν τα μυθιστορήματα του Ιουλίου Βερν (1828-1905), ο καθηγητής έγινε μια πολύ σημαντικότερη

για τη βιομηχανία μορφή από όσο ήταν στο παρελθόν [...]. Εξάλλου, το ερευνητικό εργαστήριο έγινε αναπόσπαστο στοιχείο της βιομηχανικής ανάπτυξης. [...] Μια σημαντική συνέπεια αυτής της διείσδυσης της επιστήμης στη βιομηχανία ήταν ότι από τότε το εκπαιδευτικό σύστημα γινόταν όλο και ζωτικότερο για τη βιομηχανική ανάπτυξη.

E.J. Hobsbawn, *Η εποχή του κεφαλαίου, 1848-1875, γ' ανατύπωση, μτφρ. Δ. Κούρτοβικ, ΜΙΕΤ, Αθήνα 2003, σ. 71-73.*

2. Σιδηρόδρομοι στη Βρετανία, 1800 περίπου.

2. Η σημασία του σιδηροδρόμου

Με τη γρήγορη βελτίωση όλων των εργαλείων παραγωγής, με την απεριόριστη διευκόλυνση των συγκοινωνιών, η αστική τάξη τραβάει στον πολιτισμό όλα, ακόμα και τα πιο βάρβαρα έθνη. [...] Αναγκάζει όλα τα έθνη να δεχτούν τον αστικό τρόπο παραγωγής αν δεν θέλουν να χαθούν. Τα αναγκάζει να εισάγουν στη χώρα τους τον

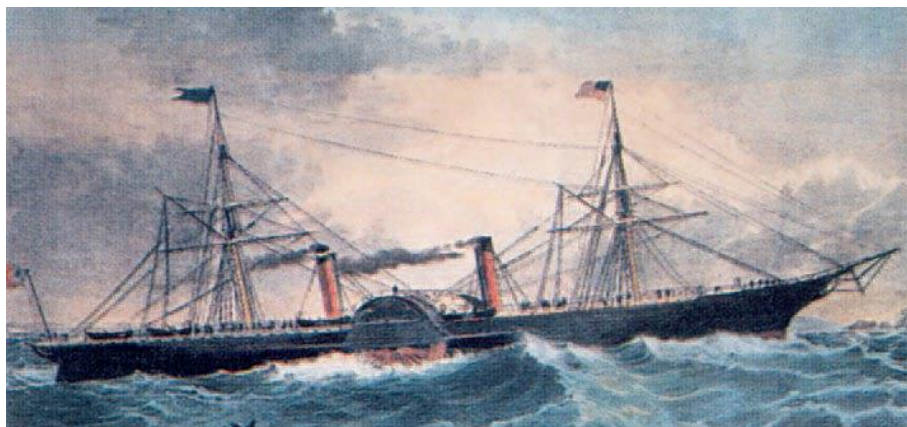
Λεγόμενο πολιτισμό, δηλ. να γίνουν αστοί. Με μια λέξη δημιουργεί έναν κόσμο «κατ' εικόνα της».

Κ. Μαρξ & Φρ. Ένγκελς, *Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος* (1848), Κ. Μαρξ & Φρ. Ένγκελς, *Εκλεκτά έργα, Γνώσεις, χ.χ.*, τόμ. 1ος, σ. 24-25.

Ενώ συνέβαιναν τα παραπάνω, η επανάσταση των μέσων μετάδοσης ήχου σε μεγάλες αποστάσεις (ηλεκτρικός τηλέγραφος, τηλέφωνο, ασύρματος τηλέγραφος), που είχε ξεκινήσει από το πρώτο μισό του 19ου αιώνα, συνεχιζόταν κάνοντας ευκολότερη την επικοινωνία.

Έτσι, άρχισε να διαμορφώνεται ένα δίκτυο μεταφορών και επικοινωνιών που αγκάλιαζε, βαθμιαία, όλη τη Γη, ενσωματώνοντας

συνεχώς νέες περιοχές, οι οποίες εντάσσονταν μέρα με την ημέρα στο νέο οικονομικό σύστημα.

3. Ένα από τα πρώτα ατμόπλοια.

Οικονομικός φιλελευθερισμός και καπιταλισμός Ο νέος τρόπος οργάνωσης της οικονομίας ονομάστηκε **οικονομία της ελεύθερης αγοράς ή καπιταλισμός ή κεφαλαιοκρατία**. Ιδεολογική βάση του νέου συστήματος υπήρξε ο **οικονομικός φιλελευθερισμός**. Σύμφωνα με αυτόν, οι επιχειρηματίες είχαν το δικαίωμα να πράττουν ό,τι εκείνοι έκριναν αναγκαίο για να

κερδίζουν. Το ατομικό συμφέρον θεωρούνταν σημαντικότερο του κοινωνικού.

Η ανάγκη συγκέντρωσης τεράστιων κεφαλαίων για να ιδρυθούν μεγάλες βιομηχανίες οδήγησε στη δημιουργία εταιρειών με τη συμμετοχή πολλών κεφαλαιούχων. Το κεφάλαιο αυτών των επιχειρήσεων εκφραζόταν σε μετοχές. Ο κάθε κεφαλαιούχος ανάλογα με το ποσοστό συμμετοχής του στην εταιρεία, είχε έναν αριθμό μετοχών. Την ίδια εποχή δημιουργήθηκαν μεγάλες τράπεζες που συγκέντρωναν κεφάλαια, τα οποία δάνειζαν σε επιχειρηματίες με τόκο. Η ανάγκη μείωσης του κόστους παραγωγής προκάλεσε συγχωνεύσεις και οδήγησε στη δημιουργία ολιγοπωλίων και μονοπωλίων, δηλαδή

τεράστιων επιχειρήσεων που κατόρθωναν να επικρατήσουν μόνο αυτές στην αγορά.

Παράλληλα, άρχισαν να ξεσπούν, περιοδικά, οικονομικές κρίσεις όταν η αγορά αδυνατούσε να απορροφήσει την παραγωγή. Στο πλαίσιο αυτό, άρχισε να αμφισβητείται ο απόλυτος οικονομικός φιλελευθερισμός και να συζητείται η κρατική παρέμβαση στην οικονομία.

3. Οι απαρχές διαμόρφωσης της μαζικής αγοράς

[Κατά την περίοδο 1875-1914] με την αύξηση του πληθυσμού, του εξαστισμού και των πραγματικών εισοδημάτων, η μαζική αγορά, που ίσαμε τότε περιοριζόταν λίγο – πολύ στα [...] βασικά

είδη επιβίωσης, άρχισε να επιβάλ-
λει την κυριαρχία της στις βιομηχα-
νίες παραγωγής καταναλωτικών
αγαθών. Μακροπρόθεσμα αυτή η
εξέλιξη ήταν πιο σημαντική από την
αξιοσημείωτη αύξηση στην κατανά-
λωση των πλούσιων [...]. Επανά-
σταση στην αυτοκινητοβιομηχανία
δεν έφερε η Ρολς Ρόις αλλά το
μοντέλο Τ της Φορντ.

E.J. Hobsbawm, *Η εποχή των
αυτοκρατοριών, 1875-1914*, α'
ανατύπωση, μτφρ. Κ. Σκλαβενίτη,
ΜΙΕΤ, Αθήνα 2002, σ. 90.

4. Το μοντέλο Τ της Ford το
πρώτο αυτοκίνητο για τους πολλούς.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

- 1. Αφού μελετήσετε την πηγή 1, να συνθέσετε κείμενο με θέμα τις αλλαγές που συντελέστηκαν στη σχέση επιστήμης – βιομηχανίας κατά τον 19ο αιώνα και τη σημασία τους.**
- 2. Να μελετήσετε την πηγή 2 και την εικόνα 2. Κατόπιν να εκπονήσετε άσκηση (σε σχήμα) άστρου τοποθετώντας στο κέντρο τη λέξη «σιδηρόδρομος».**
- 3. Διαθεματική δραστηριότητα: Τα μέσα μαζικής μεταφοράς την εποχή της βιομηχανικής επανάστασης και σήμερα: Παραμένουν τα ίδια; Έχουν αλλάξει; Ποιες μεταβολές θα μπορούσατε να εντοπίσετε; Πού τις αποδίδετε;**

ΕΝΟΤΗΤΑ 13

Κοινωνικές και πολιτικές διαστάσεις της βιομηχανικής επανάστασης

1. Μετανάστες στο κατάστρωμα πλοίου ταξιδεύουν προς την Αμερική.

Η βιομηχανική επανάσταση έφερε σοβαρές κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές.

Πληθυσμιακές μεταβολές Η βελτίωση του βιοτικού επιπέδου προκάλεσε στην Ευρώπη, ιδίως μετά το 1850, εντυπωσιακή

πληθυσμιακή αύξηση, ένα μέρος της οποίας διοχετεύτηκε στη μετανάστευση. Η εσωτερική μετανάστευση προς τις βιομηχανικές πόλεις πύκνωσε τις στρατιές των εργατών. Τότε, άρχισαν να δημιουργούνται εργατικά προάστια, κοντά ή και ανάμεσα στα εργοστάσια. Η εξωτερική μετανάστευση κατευθύνθηκε στις ΗΠΑ, στον Καναδά και στην Αυστραλία.

Κοινωνικοί μετασχηματισμοί
Παράλληλα, άλλαζαν τα κοινωνικά δεδομένα.

Οι αριστοκράτες – μεγαλογαιοκτήμονες παρέμεναν πανίσχυροι στην ανατολική και μεσογειακή Ευρώπη, καθώς η περιορισμένη διάδοση της βιομηχανίας στις περιοχές αυτές δεν έθιγε τις προϋπάρχουσες κοινωνικές δομές. Στην Αγγλία, όπου είχαν αρχίσει να

ασχολούνται με επιχειρήσεις καπιταλιστικού χαρακτήρα, έπαιζαν σημαντικό ρόλο. Αντιθέτως στη Γαλλία, όπου η αριστοκρατία δεν έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για νέου τύπου οικονομικές δραστηριότητες η επιρροή της περιοριζόταν διαρκώς.

Οι αστοί ήταν, πλέον, η κυρίαρχη κοινωνική τάξη. Διακρίνονταν σε μεγαλοαστούς (βιομήχανοι, μεγαλέμποροι, τραπεζίτες), μεσοαστούς (βιοτέχνες ελεύθεροι επαγγελματίες) και μικροαστούς (δημόσιοι και ιδιωτικοί υπάλληλοι). Οι μεγαλοαστοί συγκροτούσαν την άρχουσα κοινωνική τάξη. Διέθεταν πλούτο, υψηλό κοινωνικό κύρος και πολιτική επιρροή.

Οι αγρότες αποτελούσαν την πλειονότητα των Ευρωπαίων κατά τον 19ο αιώνα και ζούσαν υπό

εξαιρετικά ασταθείς συνθήκες εκτεθειμένοι στις διαθέσεις των μεγαλοκτηματιών και στις διακυμάνσεις των τιμών. Πολλοί μετανάστευαν αναζητώντας καλύτερη τύχη.

Οι εργάτες, άνδρες γυναίκες και παιδιά, αυξάνονταν όσο αναπτυσσόταν η βιομηχανία. Εργάζονταν 12-16 ώρες καθημερινά, δίχως ούτε μια μέρα ανάπαυσης και έπαιρναν μισθούς πείνας. Ζούσαν, στριμωγμένοι πολλοί μαζί, σε μικρά και ανθυγιεινά σπίτια και πέθαιναν νέοι. Το 1827 ο μέσος όρος ζωής των εργατών της γαλλικής βιομηχανικής πόλης Μιλούζ ήταν τα 27 χρόνια!

Σοσιαλιστικές θεωρίες Τα έντονα κοινωνικά προβλήματα γένησαν, τον 19ο αιώνα, μια σειρά θεωρίες που, επειδή τόνιζαν την προτεραιότητα του κοινωνικού

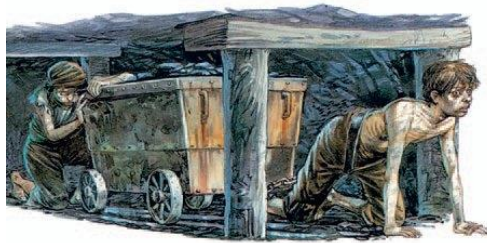
(social) συμφέροντος έναντι του ατομικού, έγιναν γνωστές με τον γενικό όρο **σοσιαλισμός**.

Οι πρώτοι σοσιαλιστές (Σαιν Σιμόν, Φουριέ, Όουεν, Μπλαν, Προυντόν) μιλούσαν για μια εξιδανικευμένη μορφή κοινωνίας που θα έπρεπε, κατά τη γνώμη τους να επικρατήσει. Γι' αυτό και οι απόψεις τους ονομάστηκαν **ουτοπικός σοσιαλισμός**.

Το 1848 οι Γερμανοί Καρλ Μαρξ και Φρίντριχ Ένγκελς δημοσίευσαν το **Κομμουνιστικό Μανιφέστο**.

Αργότερα ο Μαρξ δημοσίευσε ένα τρίτομο έργο, **Το Κεφάλαιο (Das Kapital)**. Σε αυτό υποστήριζε την άποψη ότι κύρια αιτία της κοινωνικής αδικίας ήταν το γεγονός ότι οι σχετικά ολιγάριθμοι αστοί ήταν ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής (βλέπε γλωσσάριο). Κατά τον Μαρξ

η εργατική τάξη θα έπρεπε να οργανωθεί σ' ένα δικό της πολιτικό κόμμα, να ανατρέψει τον καπιταλισμό και να πάρει στα χέρια της τα μέσα παραγωγής. Έτσι, θα δημιουργούνταν μια νέα κοινωνία δίχως τάξεις (αταξική κοινωνία), όπου δεν θα υπήρχε εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Οι θέσεις αυτές έγιναν γνωστές ως μαρξισμός.

2. Παιδική εργασία
σε ανθρακωρυχείο την εποχή
της βιομηχανικής (επανάστασης).

1. Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο

Οι κομμουνιστές θεωρούν ανάξιο τους να κρύβουν τις απόψεις και τις προθέσεις τους. Δηλώνουν ανοιχτά

ότι οι σκοποί τους μπορούν να πραγματοποιηθούν μονάχα με τη βίαιη ανατροπή όλου του σημερινού κοινωνικού καθεστώτος. Ας τρέμουν οι κυρίαρχες τάξεις μπρος σε μια κομμουνιστική επανάσταση. Οι προλετάριοι δεν έχουν να χάσουν σ' αυτήν τίποτε άλλο, εκτός από τις αλυσίδες τους. Έχουν να κερδίσουν έναν κόσμο ολόκληρο. Προλετάριοι όλων των χωρών, ενωθείτε!

Κ. Μαρξ & Φρ. Ένγκελς *Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος* (1848), στο Κ. Μαρξ & Φρ. Ένγκελς *Εκλεκτά έργα, Γνώσεις χ,χ., τόμ. 1ος σ. 58.*

Η ανάπτυξη του συνδικαλισμού (βλέπε γλωσσάριο) Οι άθλιες συνθήκες ζωής έκαναν τους εργάτες να ξεσηκώνονται αυθόρμητα. Όμως μόνο μετά το 1830, άρχισαν να διεκδικούν οργανωμένα την ικανοποίηση αιτημάτων, όπως η οκτάωρη εργασία. Το 1838 η αγγλική Ένωση Εργατών δημοσίευσε τη Χάρτα του Λαού, με την οποία οι χαρτιστές όπως ονομάστηκαν τα μέλη της διατύπωναν πολιτικά αιτήματα (θέσπιση της καθολικής ψηφοφορίας για τους άνδρες κ.ά.).

Κύριος τρόπος διεκδίκησης ήταν οι απεργίες που συχνά καταστέλλονταν βίαια. Την 1η Μαΐου 1886 μια εργατική απεργία στο Σικάγο των ΗΠΑ με αίτημα την καθιέρωση οκτάωρης εργασίας πνίγηκε στο αίμα. Έτσι, από το 1890 τα σοσιαλιστικά κόμματα και τα συνδικάτα

άρχισαν να γιορτάζουν την Πρωτομαγιά ως παγκόσμια μέρα των εργατών, πράγμα που συμβαίνει και σήμερα σε όλο τον κόσμο.

Στα τέλη του 19ου αιώνα, το εργατικό κίνημα είχε πετύχει τη μείωση των ωρών εργασίας σε δέκα, τη δημιουργία ταμείων ασφάλισης που στήριζαν οικονομικά τους εργάτες σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος ασθένειας ή απόλυσης και την υπογραφή συλλογικών συμβάσεων εργασίας με τους εργοδότες που όριζαν τις κατώτερες αμοιβές προστατεύοντας τους εργάτες σε κάποιο βαθμό, από την υπερεκμετάλλευση.

Η πολιτική οργάνωση των εργατών Το 1864 ιδρύθηκε στο Λονδίνο η πρώτη Διεθνής Ένωση Εργατών (πρώτη Διεθνής), που διαλύθηκε, ωστόσο, το 1876

εξαιτίας διαφωνιών μεταξύ των σοσιαλιστών. Το 1889, στο Παρίσι, ιδρύθηκε η *δεύτερη Διεθνής* με τη συμμετοχή μόνο πολιτικών κομμάτων που δέχονταν, τουλάχιστον θεωρητικά, τον μαρξισμό. Τα επόμενα χρόνια δημιουργήθηκαν σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες σοσιαλιστικά και εργατικά κόμματα. Πολλά από αυτά επιδίωκαν να ανέλθουν στην κυβέρνηση μέσα από εκλογές. Με την τακτική αυτή διαφωνούσαν οι Καρλ Λίμπκνεχτ και Ρόζα Λούξεμπουργκ στη Γερμανία, ο Λένιν στη Ρωσία και άλλοι σοσιαλιστές που πίστευαν ότι έπρεπε να επιδιώκεται η ανατροπή του καπιταλισμού με επανάσταση και η εγκαθίδρυση ενός νέου σοσιαλιστικού καθεστώτος.

2. Το εργατικό κίνημα ως τρόπος ζωής

Το εργατικό κίνημα ήταν οργάνωση αυτοάμυνας διαμαρτυρίας επανάστασης. Αλλά για τους φτωχούς εργαζομένους ήταν κάτι περισσότερο από όργανο πάλης: ήταν επίσης και τρόπος ζωής [...] Ο τρόπος ζωής που οι ίδιοι σφυρηλατούσαν για τον εαυτό τους –ζωή συλλογική, μαχητική, ιδεαλιστική και απομονωμένη– προϋπέθετε το κίνημα, γιατί ο αγώνας ήταν η πεμπτουσία της. Με τη σειρά του το κίνημα της έδινε συνοχή και λόγο ύπαρξης Ε.).

Ε. J. Hobsbawh, *Η εποχή των επαναστάσεων*, μτφρ. Μ. Οικονομοπούλου, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1990, σ. 279.

Το κίνημα για τη χειραφέτηση της γυναίκας Στη διάρκεια του 19ου αιώνα πολλές γυναίκες άρχισαν να εργάζονται σε εργοστάσια και άλλες επιχειρήσεις. Απέκτησαν, έτσι, οικονομική ανεξαρτησία και άρχισαν να διεκδικούν τη νομική και πολιτική τους χειραφέτηση. Το 1903 η Αγγλίδα Έμελιν Πάνκχοροτ ίδρυσε την *Κοινωνική κα Πολιτική Ένωση Γυναικών*, που μαχόταν για την παραχώρηση πολιτικών δικαιωμάτων στις γυναίκες πράγμα που επιτεύχθηκε, στη διάρκεια του 20ού αιώνα, σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες.

3. Γυναίκες διαδηλώνουν.
Οι πινακίδες που κρατούν γράφουν:
«Ψήφο στις γυναίκες».

**ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ
ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...**

**Βιομηχανική επανάσταση
και λογοτεχνία**

✓ Κάρολος Ντίκενς *Όλιβερ Τουϊστ*
(1837-1839).

Ένα ορφανό παιδί στα πτωχοκομεία του Λονδίνου.

✓ Εμίλ Ζολά, *Ζερμινάλ* (1885).

Η ζωή και οι αγώνες των Γάλλων ανθρακωρύχων το 19ο αιώνα.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

- 1. Ποιες ήταν οι κύριες κοινωνικές μεταβολές που έφερε η βιομηχανική επανάσταση;**
- 2. Να μελετήσετε την πηγή 2 και την εικόνα 2. Ποιοι παράγοντες οδήγησαν στην εμφάνιση και ανάπτυξη του συνδικαλισμού των εργαζομένων; Εκτός από τη διεκδικητική, ποιες άλλες διαστάσεις είχε το εργατικό κίνημα;**
- 3. Διαθεματική δραστηριότητα: Να μελετήσετε ένα από τα λογοτεχνικά έργα που προτείνονται δίπλα και να το παρουσιάσετε στην τάξη σας.**

ΕΝΟΤΗΤΑ 14

Οι ενοποιήσεις της Ιταλίας και της Γερμανίας. Νέα εθνικά κράτη στα Βαλκάνια

Ο κυρίαρχος ρόλος των εθνικών ιδεών στην Ευρώπη του 19ου αιώνα εκφράστηκε με τον πιο χαρακτηριστικό, ίσως τρόπο στις διαδικασίες ενοποίησης της Ιταλίας και της Γερμανίας, καθώς και στην ίδρυση νέων εθνικών κρατών στα βαλκάνια.

Η ενοποίηση της Ιταλίας (1861-1870) Κατά το μεγαλύτερο μέρος του 19ου αιώνα, στην ιταλική χερσόνησο υπήρχαν πολλά διαφορετικά κράτη. Από αυτά, το μοναδικό στο οποίο βασίλευε Ιταλός μονάρχης ήταν το βασίλειο του Πεδεμοντίου (σημερινή ΒΔ Ιταλία)

και της Σαρδηνίας. Σε αυτό βασίστηκε, σε μεγάλο βαθμό, και η προσπάθεια ενοποίησης. Πρωτεργάτες υπήρξαν ο βασιλιάς Βίκτωρ Εμμανουήλ Β΄ και ο μετριοπαθής φιλελεύθερος πρωθυπουργός Καμίλο Καβούρ. Παράλληλα, ο πολιτικός Τζουζέπε Ματσίνι ίδρυσε το κίνημα *Νέα Ιταλία* με στόχο τη δημιουργία ενός ενιαίου και δημοκρατικού ιταλικού κράτους. Στα 1859-1860 το Πεδεμόντιο απέσπασε από την Αυστρία περιοχές της βόρειας Ιταλίας, ενώ ο Ιταλός επαναστάτης Τζουζέπε Γκαριμπάλντι κήρυξε την επανάσταση στη νότια Ιταλία και την ένωση αυτών των περιοχών με το Πεδεμόντιο. Έτσι, το 1861 σχηματίστηκε το ενιαίο βασίλειο της Ιταλίας, που ως το 1870 είχε λάβει την εδαφική μορφή που έχει σήμερα η Ιταλία.

1. Τα ρεύματα του ιταλικού εθνικού κινήματος

Κατά τους οπαδούς του αβά Τζιομπέρτι, η ενότητα θα έπρεπε να πάρει μορφή μιας ομοσπονδίας υπό την προεδρία του Πάπα. [...]

Ένα δεύτερο ρεύμα, φιλελεύθερης έμπνευσης έχει ως εισηγητές τον Μάσιμο ντ' Ατζέλιο και μια μικρή ομάδα συγκεντρωμένη γύρω από την εφημερίδα // *Risorgimento*, που ιδρύθηκε από τον Καβούρ στο Τορίνο το 1847. Ανταποκρίνεται στις επιθυμίες της βιομηχανικής και εμπορικής αστικής τάξης του βορρά και βλέπει σε μια Ιταλία ενωμένη υπό συνταγματική μοναρχία το μέσο για την ικανοποίηση τόσο των πατριωτικών αισθημάτων όσο και των οικονομικών

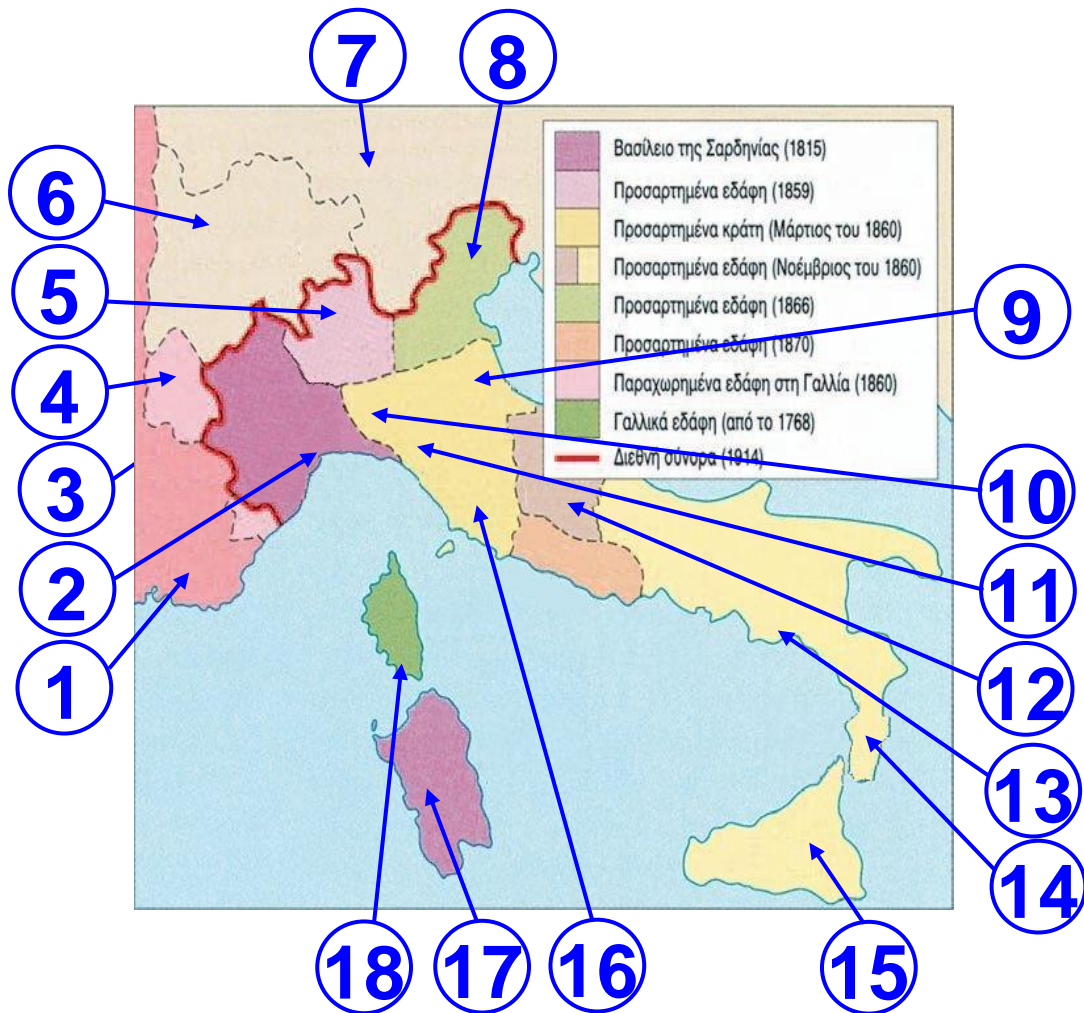
συμφερόντων της. [...]

Τέλος, ένα ρεύμα δημοκρατικών ενσαρκώνεται στο ιδεολογικό και «ρομαντικό» σχέδιο του Ματσίνι και των νέων επαναστατών που συσπειρώνονται στους κόλπους του κινήματος «Νέα Ιταλία».

βρίσκουν αρκετά μεγάλο ακροατήριο στους κύκλους της μικρής και της μεσαίας αστικής τάξης –που θα προσφέρουν τη μεγάλη μάζα των αγωνιστών της ιταλικής επανάστασης [...]- και ζητούν τη δημιουργία μιας ενιαίας δημοκρατίας, στηριγμένης στον «λαό», για τον οποίο έχουν μια πολύ εξιδανικευμένη εικόνα.

S. Bestein & P. Milza, *Ιστορία της Ευρώπης*, μτφρ. Α.Κ.

Δημητρακόπουλος, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1997, τόμ. 2, σ. 115.

1. Η ενοποίηση της Ιταλίας.

	Βασίλειο της Σαρδηνίας(1815)
	Προσαρτημένα εδάφη(1859)
	Προσαρτημένα κράτη (Μάρτιος του 1860)
	Προσαρτημένα εδάφη (Νοέμβριος του 1860)
	Προσαρτημένα εδάφη (1866)

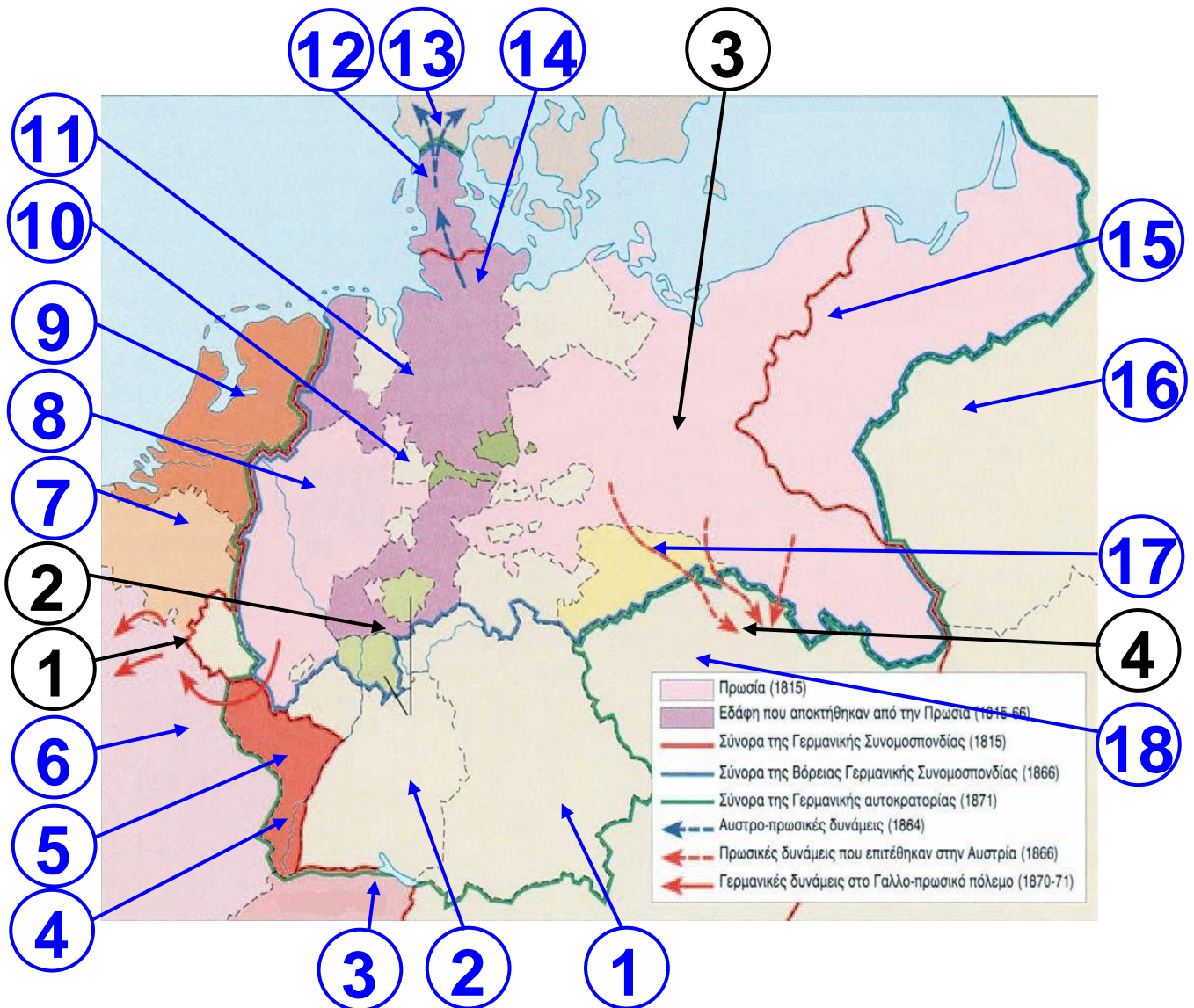
	Προσαρτημένα εδάφη (1870)
	Παραχωρημένα εδάφη στη Γαλλία (1860)
	Γαλλικά εδάφη (από το 1768)
	Διεθνή σύνορα (1914)

ΒΑΣΙΛΕΙΑ – ΠΡΟΣ. ΕΔΑΦΗ

1. ΓΑΛΛΙΑ	10. ΠΑΡΜΑ
2. ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΣΑΡΔΗΝΙΑΣ	11. ΜΟΝΤΕΝΑ
3. ΠΕΔΕΜΟΝΤΙΟ	12. ΠΑΠΙΚΑ ΚΡΑΤΗ
4. ΣΑΒΟΪΑ	13. ΝΕΑΠΟΛΗ
5. ΛΟΜΒΑΡΔΙΑ	14. ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΙΚΕΛΙΩΝ
6. ΕΛΒΕΤΙΑ	15. ΣΙΚΕΛΙΑ
7. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ. ΑΥΣΤΡΟΟΥΓΓΑΡΙΑΣ	16. ΤΟΣΚΑΝΗ
8. ΒΕΝΕΤΙΑ	17. ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΣΑΡΔΗΝΙΑΣ
9. ΡΟΜΑΝΑ	18. ΚΟΡΣΙΚΗ

Η ενοποίηση της Γερμανίας (1871) Η πολιτική ενοποίηση του γερμανικού χώρου, στον οποίο συνυπήρχαν δύο ισχυρά κράτη, η Αυστρία και η Πρωσία, καθώς και πολλά μικρά κρατίδια, άρχισε να συζητείται στα χρόνια της ναπολεόντειας κατοχής.

Το 1815 ιδρύθηκε, με τη μορφή χαλαρής ένωσης, η Γερμανική Συνομοσπονδία (βλέπε χάρτη στην επόμενη σελίδα). Ακολούθησε, το 1834, με πρωτοβουλία της Πρωσίας, η γερμανική τελωνειακή ένωση, που ενοποίησε οικονομικά ένα μεγάλο τμήμα του γερμανικού χώρου, αποκλείοντας, ωστόσο, την Αυστρία, τον μεγάλο ανταγωνιστή της Πρωσίας. Δημιουργήθηκε, έτσι, μια ισχυρή οικονομική βάση στην οποία θα μπορούσε να θεμελιωθεί η ενοποίηση.

2. Η ενοποίηση της Γερμανίας.

	Πρωσία (1815)
	Εδάφη που αποκτήθηκαν από την Πρωσία (1815-66)
	Σύνορα της Γερμανικής Συνομοσπονδίας (1815)

	Σύνορα της Βόρειας Γερμανικής Συνομοσπονδίας (1866)
	Σύνορα της Γερμανικής Αυτοκρατορίας (1871)
	Αυστρο–πρωσικές δυνάμεις (1864)
	Πρωσικές δυνάμεις που επιτέθηκαν στην Αυστρία (1866)
	Γερμανικές δυνάμεις στο Γαλλο–πρωσικό πόλεμο (1870-71)

ΠΟΛΕΙΣ

1. Σεντάν 1870
2. φρανκφούρτη
3. Σάντοβα

ΠΕΡΙΟΧΕΣ

1. ΒΑΥΒΑΡΙΑ	10. ΒΕΣΤΦΑΛΙΑ
2. ΜΕΓΑΛΟ ΔΟΥΚΑΤΟ ΤΗΣ ΕΣΣΗΣ	11. ΑΝΝΟΒΕΡΟ
3. ΕΛΒΕΤΙΑ	12. ΣΛΕΣΒΙΓΚ
4. ΑΛΣΑΤΙΑ	13. ΔΑΝΙΑ
5. ΛΟΡΡΑΙΝΗ	14. ΧΟΛΣΤΑΙΝ
6. ΓΑΛΛΙΑ	15. ΠΡΩΣΙΑ
7. ΒΕΛΓΙΟ	16. ΡΩΣΙΑ
8. ΠΡΩΣΙΑ	17. ΣΑΞΟΝΙΑ
9. ΟΛΛΑΝΔΙΑ	18. ΑΥΣΤΡΙΑ

2. Ο χαρακτήρας του γερμανικού εθνικού κινήματος

[Η ενοποίηση της Γερμανίας] σηματοδοτεί το θρίαμβο μιας αντίληψης του έθνους που θεμελιώνεται περισσότερο στη δύναμη παρά στη λαϊκή συναίνεση. [...] Γεννημένο από την ορμή ενός λαού,

το γερμανικό ενωτικό κίνημα ολοκληρώθηκε χάρη στο συνδυασμό της βούλησης ενός ανθρώπου –[του Μπίσμαρκ] με αντιλήψεις αριστοκράτη του Παλαιού Καθεστώτος που πάνω απ’ όλα λογαριάζει το μεγαλείο της βασιλεύουσας δυναστείας– και της ισχύος του πρωσικού στρατού, που νίκησε διαδοχικά τους Δανούς, τους Αυστριακούς και τους Γάλλους. [...] Ήδη στην τροχιά των εθνικών κινημάτων διαγράφεται το φάσμα ενός απόλυτου και κατακτητικού εθνικισμού [...] που δεν θα αργήσει να φέρει σε αντιπαράθεση τους λαούς της γηραιάς ηπείρου.

S. Bestein & P. Milza, *Ιστορία της Ευρώπης*, μτφρ. Α.Κ. Δημητρακόπουλος, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1997, τόμ. 2, σ. 141.

3. Α. φον Βέρνερ, Η στέψη του Γερμανού αυτοκράτορα στις Βερσαλίες, 18 Ιανουαρίου 1871. Στο κέντρο, με τη λευκή στολή, εικονίζεται ο Μπίσμαρκ.

Η ανάδειξη του Όττο φον Μπίσμαρκ ως καγκελάριου (πρωθυπουργού) της Πρωσίας επιτάχυνε τις εξελίξεις. Θέτοντας ως ζήτημα άμεσης προτεραιότητας τη γερμανική ενοποίηση υπό πρωσική ηγεμονία, ο Μπίσμαρκ επιδίωξε τη σύγκρουση με την Αυστρία. Πράγματι, το 1866 τα πρωσικά στρατεύματα συνέτριψαν τους

Αυστριακούς. Τότε ιδρύθηκε η Βόρεια Γερμανική Συνομοσπονδία, στην οποία δέσποζε η Πρωσία. Τα ανεξάρτητα γερμανικά κρατίδια συμφώνησαν ότι, σε περίπτωση πολέμου, οι στρατοί τους θα διοικούσαν από τον βασιλιά της Πρωσίας. Εκτιμώντας ότι ένας πόλεμος στον οποίο θα συμμετείχαν όλοι οι Γερμανοί θα σφυρηλατούσε την εθνική τους ενότητα, ο Μπίσμαρκ προκάλεσε σύγκρουση με τη Γαλλία (1870). Στις αρχές του 1871 και ενώ οι γερμανικές δυνάμεις πολιορκούσαν το Παρίσι, οι Γερμανοί ηγεμόνες ανακήρυξαν αυτοκράτορα της Γερμανίας τον βασιλιά της Πρωσίας, γεγονός που σήμανε τη δημιουργία ενός ενιαίου γερμανικού κράτους και επισφραγίστηκε με την επικράτηση επί της Γαλλίας.

Τα νέα έθνη– κράτη στα Βαλκάνια Το πρώτο, χρονικά, εθνικό κράτος που δημιουργήθηκε στα Βαλκάνια του 19ου αιώνα ήταν η Ελλάδα. Στη διάρκεια του 19ου αιώνα, ιδίως μετά τα μέσα του, διατυπώθηκαν εθνικές διεκδικήσεις και από άλλους βαλκανικούς λαούς. Κύριο ρόλο σε αυτό έπαιξε η όλο και μεγαλύτερη οικονομική και πολιτισμική σύνδεση των Βαλκανίων με τη δυτική Ευρώπη, που είχε ως αποτέλεσμα την εμφάνιση νέων αστικών στρωμάτων, τη διάδοση των ιδεών του Διαφωτισμού και τη διαμόρφωση των εθνικών συνειδητήσεων. Συνέβαλαν, επίσης, τα εσωτερικά προβλήματα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, οι ανταγωνισμοί των ευρωπαϊκών Δυνάμεων στην περιοχή και η γενικότερη ανάδυση των εθνικών

ιδεών στον ευρωπαϊκό χώρο.

Οι Σέρβοι είχαν, και λόγω της θέσης της χώρας τους, στενή επαφή με τη Δύση. Στις αρχές του 19ου αιώνα, πριν ακόμη από τους Έλληνες, οι Σέρβοι, με επικεφαλής τον Μίλος Ομπρένοβιτς, εξεγέρθηκαν εναντίον του σουλτάνου και εξασφάλισαν περιορισμένη αυτονομία (1812-1815). Στα χρόνια που ακολούθησαν, το σερβικό κράτος, υπό διάφορους ηγεμόνες, οργανώθηκε, απέκτησε σύνταγμα, διοικητικούς θεσμούς και εκπαιδευτικό σύστημα. Τελικά, η σερβική ανεξαρτησία αναγνωρίστηκε από το συνέδριο του Βερολίνου (1878).

Οι Βούλγαροι επιδίωξαν την εθνική τους ανεξαρτησία στρεφόμενοι, ταυτοχρόνως, εναντίον τόσο της οθωμανικής πολιτικής κυριαρχίας όσο και της ελληνικής

πνευματικής ηγεμονίας που θεωρούσαν ότι ασκούσαν μέσω του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως το οποίο ελεγχόταν από Έλληνες. Μετά από πολύχρονες προσπάθειες πέτυχαν, το 1870, την αναγνώριση από την οθωμανική διοίκηση της αυτόνομης βουλγαρικής εκκλησίας της Εξαρχίας. Μάλιστα, προβλεπόταν ότι, αν τα δύο τρίτα των ορθόδοξων κατοίκων μιας εκκλησιαστικής περιφέρειας επιθυμούσαν να υπαχθούν στην Εξαρχία, τότε η περιφέρεια εντασσόταν σ' αυτή και όχι στο Πατριαρχείο. Οι ρυθμίσεις αυτές δεν αναγνωρίστηκαν από το Πατριαρχείο και προκάλεσαν ένταση στις ελληνοβουλγαρικές σχέσεις. Παράλληλα, οι Βούλγαροι στήριξαν πολλές ελπίδες στη Ρωσία. Πράγματι, μετά τον ρωσοτουρκικό πόλεμο των

ετών 1877-1878 η νικήτρια Ρωσία επιχείρησε να δημιουργήσει μια *Μεγάλη Βουλγαρία* (συνθήκη του Αγίου Στεφάνου, 1878). Οι αντιδράσεις ωστόσο, της Αγγλίας και της Γερμανίας οδήγησαν στη δημιουργία ενός εδαφικά περιορισμένου αυτόνομου βουλγαρικού κράτους (συνέδριο του Βερολίνου, 1878). Η Βουλγαρία απέκτησε την ανεξαρτησία της το 1908.

Οι Ρουμάνοι κατοικούσαν στις βόρειες επαρχίες της Οθωμανικής αυτοκρατορίας (Μολδαβία, Βλαχία) και διεκδικούσαν από τα μέσα του 19ου αιώνα, την εθνική τους ανεξαρτησία. Σημαντικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση υπήρξε το ότι, στα 1858-1859, οι δύο ηγεμονίες απέκτησαν κοινούς νόμους και ένοπλες δυνάμεις και εξέλεξαν τον ίδιο ηγεμόνα, τον Αλέξανδρο

Κούζα. Αργότερα, ο Κούζα ανατράπηκε και αντικαταστάθηκε από τον Κάρολο Α΄, ο οποίος συμμαχήσε με τη Ρωσία και κήρυξε την ανεξαρτησία της Ρουμανίας που αναγνωρίστηκε επίσημα από το συνέδριο του Βερολίνου (1878).

Τέλος οι Μαυροβούνιοι ίδρυσαν και αυτοί ανεξάρτητο κράτος το 1878, με βάση τις αποφάσεις του συνεδρίου του Βερολίνου.

3. Τα πρώτα βήματα διαμόρφωσης της βουλγαρικής εθνικής ιδέας

Οι προσπάθειες διάδοσης και ανάδειξης της βουλγαρικής εθνικής γλώσσας και κουλτούρας συνέβαλαν στη σταδιακή αφύπνιση του αισθήματος της κοινής γενιάς του λαού εμπνέοντάς τον περηφάνια

για την καταγωγή του. [...] Στο εξωτερικό, Βούλγαροι, συνήθως έμποροι που είχαν εγκατασταθεί στη Ρουμανία ή στη Ρωσία [...] ενθάρρυναν αυτή την κίνηση. [...] Στο Βουκουρέστι βρισκόταν μια βουλγαρική παροικία σχετικά πολυάριθμη και οικονομικά ισχυρή· το ίδιο και στην Οδησσό της Ρωσίας. Και οι δυο ονειρεύονταν την πολιτική χειραφέτηση. [...] Το 1835 [...] με οικονομική ενίσχυση που στάλθηκε από την Οδησσό [...] άνοιγε με 120 μαθητές [...] το πρώτο σχολείο δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης που παρείχε διδασκαλία στην εθνική βουλγαρική γλώσσα. [...] Το ίδιο με την τυπογραφία. Το 1839 ιδρύθηκε το πρώτο τυπογραφείο που χρησιμοποιούσε βουλγαρικούς χαρακτήρες. [...] Το 1844

εμφανιζόταν η πρώτη βουλγαρική εφημερίδα.

R. Ristelhueber, *Ιστορία των βαλκανικών λαών*, γ' έκδοση, μτφρ. Α. Μεθενίτη, Α. Στεφανής, Παπαδήμας, Αθήνα 2003, σ. 171-172.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Ποιες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις έλεγξαν τις διαδικασίες ενοποίησης της Ιταλίας και της Γερμανίας; Πριν απαντήσετε, να μελετήσετε τις πηγές 1, 2 και την εικόνα 3.

2. Να μελετήσετε την πηγή 3 παράλληλα με την πηγή 2 της ενότητας 5. Ποιες ομοιότητες εντοπίζετε στην πορεία εθνικής συνειδητοποίησης Ελλήνων και Βουλγάρων;

ΕΝΟΤΗΤΑ 15

Αποικιοκρατία και αποικιακοί ανταγωνισμοί

Ιμπεριαλισμός και αποικιοκρατία Ορισμένα από τα ευρωπαϊκά κράτη που πέτυχαν υψηλούς ρυθμούς καπιταλιστικής ανάπτυξης άρχισαν να αναζητούν, από ένα σημείο κι έπειτα, περιοχές και εκτός Ευρώπης για να τις εκμεταλλευτούν. Το φαινόμενο, σύμφυτο με την ανάπτυξη του καπιταλισμού στη συγκεκριμένη ιστορική φάση, ονομάστηκε *ιμπεριαλισμός* (από τη λατινική λέξη *imperium*: ισχύς εξουσία), εκφράστηκε με την προσπάθεια απόκτησης αποικιών, την *αποικιοκρατία*, και εκδηλώθηκε με ένταση την περίοδο 1870-1914.

Τα *κύρια αίτια* του φαινομένου εντοπίζονται στην ανάγκη των εκβιομηχανισμένων κρατών της Ευρώπης να βρουν νέες αγορές για τα βιομηχανικά προϊόντα τους νέες πηγές πρώτων υλών (μεταλλεύματα, μαλλί, βαμβάκι) και καυσίμων (πετρέλαιο), νέες περιοχές επένδυσης των κεφαλαίων τους. Ακόμη, η απόκτηση αποικιών, εμπορικών σταθμών και βάσεων εξασφάλιζε στα ισχυρά ευρωπαϊκά κράτη τον έλεγχο των θαλασσών και τον απρόσκοπτο εφοδιασμό των πολεμικών τους πλοίων, ενώ, επιπλέον, αποτελούσε και παράγοντα ενίσχυσης του εθνικού γοήτρου.

1. Ορισμένα από τα αίτια της αποικιοκρατίας

Αναντίρρητα τα υλικά συμφέροντα έπαιξαν σπουδαίο ρόλο. Οι βιομηχανικές επαναστάσεις του 19ου αι. ενέτειναν τις ανάγκες της Ευρώπης σε πολύτιμα μέταλλα και σε πρώτες ύλες [...]. Το ίδιο ισχύει για τα κεφάλαια των οποίων τα έσοδα είναι υψηλότερα στα υπερπόντια εδάφη απ' ό,τι στη γηραιά ήπειρο [...]. Σε μια εποχή που το εθνικό συμφέρον μετριέται με την ισχύ και το κύρος, η θέληση των κυβερνήσεων να οικοδομήσουν απέραντες αποικιακές αυτοκρατορίες είναι ένας τρόπος να αυξήσουν τις ζωτικές δυνάμεις του έθνους παρέχοντάς του στρατιώτες, βάσεις για το στόλο και πρώτες ύλες για τη βιομηχανία του.

S. Bestein & P. Milza, *Ιστορία της Ευρώπης*, μτφρ. Α.Κ. Δημητρακόπουλος, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1997, τόμ. 2, σ. 175-176.

Η κοινωνική βάση της αποικιοκρατίας, περιλάμβανε τόσο την αστική τάξη όσο και ευρύτερα κοινωνικά στρώματα. Η αποικιακή πολιτική υπαγορευόταν, σε μεγάλο βαθμό, από τους αστούς που ωφελούνταν περισσότερο από αυτήν. Υποστηριζόταν, όμως και από άλλες κοινωνικές ομάδες καθώς πολλοί έβλεπαν την οικονομική και κοινωνική τους θέση να ενισχύεται ως αποτέλεσμα της αποικιακής επέκτασης. Παράλληλα, η κατάκτηση αποικιών επιβεβαίωνε την «ανωτερότητα» των κατακτητών ενισχύοντας την εθνική τους αυταρέσκεια.

2. Η κοινωνική βάση της αποικιοκρατίας

Σε όλες τις αποικιοκρατικές χώρες οι πολιτικοί άνδρες και οι ομάδες πίεσης ιμπεριαλιστικού προσανατολισμού βρήκαν στήριξη σε ισχυρά ρεύματα της κοινής γνώμης που απέρρεαν από το μεγάλο εθνικιστικό κύμα του τέλους του 19ου αιώνα. Πράγματι, για πολλούς Ευρωπαίους η αποικιοκρατία επιβεβαιώνει τη δύναμη και το πνεύμα του λαού τους και δίνει διέξοδο στην επιθυμία τους για ισχύ.

S. Bestein & P. Milza, *Ιστορία της Ευρώπης*, μτφρ. Α.Κ. Δημητρακόπουλος, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1997, τόμ. 2, σ. 176.

Πρωτοπόροι της αποικιοκρατίας
υπήρξαν οι εξερευνητές οι χριστιανοί ιεραπόστολοι και οι έμποροι. Οι εξερευνητές ανακτώντας νέες γνώσεις ανακάλυπταν, συχνά, νέες περιοχές τις οποίες καταλάμβαναν στο όνομα της χώρας τους επεκτείνοντας έτσι την κυριαρχία της. Οι ιεραπόστολοι, διαδίδοντας τον χριστιανισμό, προετοίμαζαν το έδαφος για μια μονιμότερη ευρωπαϊκή παρουσία. Επιπλέον, οι έμποροι, ανακτώντας νέες αγορές λειτουργούσαν ως η εμπροσθοφυλακή των αποικιοκρατών.

3. Οι ιεραπόστολοι προπομποί της αποικιοκρατίας

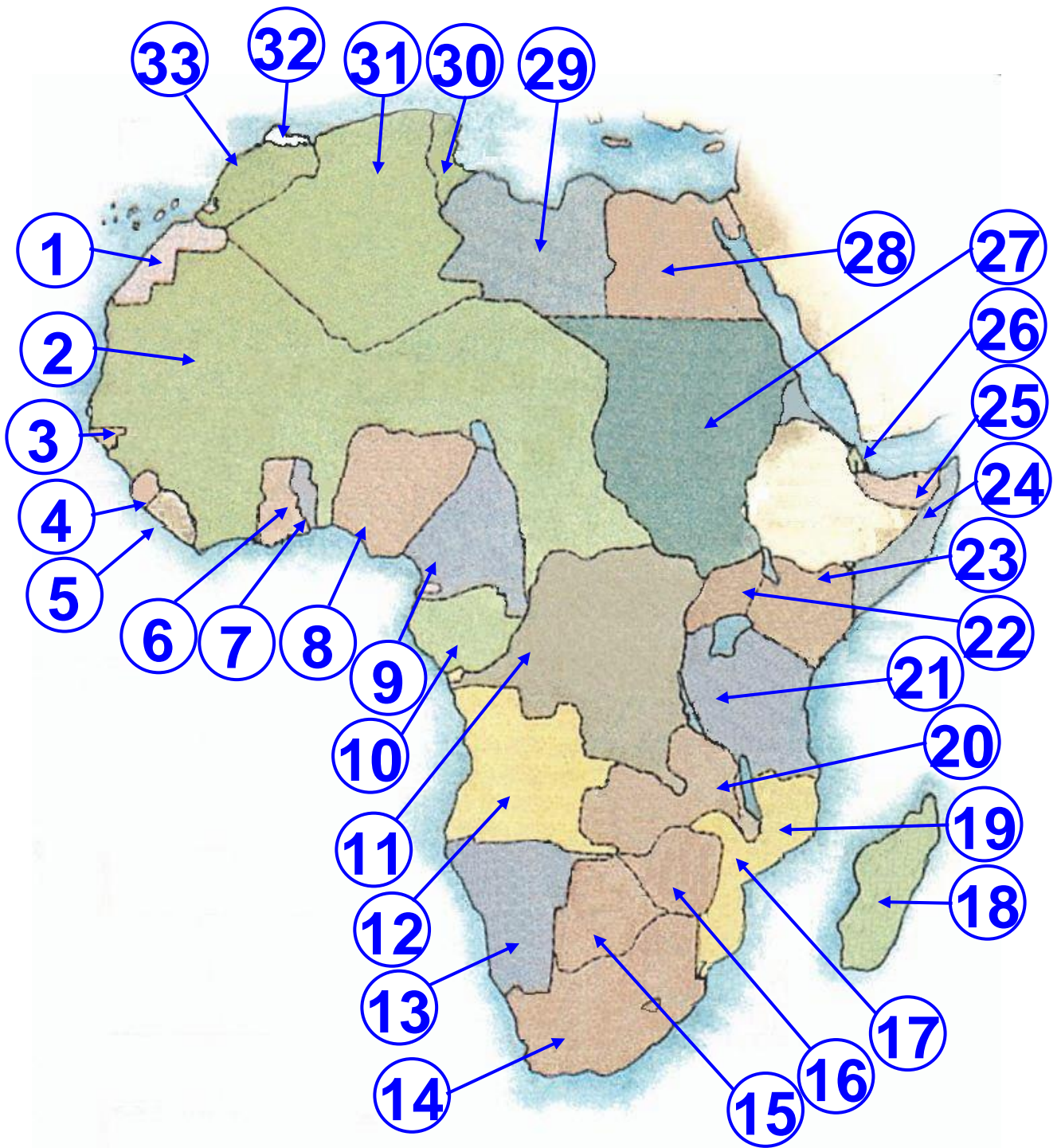
Οι χριστιανοί ιεραπόστολοι [...] έπαιξαν [...] κεφαλαιώδη ρόλο. Υποστηριζόμενα από ισχυρά

ρεύματα της κοινής γνώμης τα εγχειρήματά τους έχουν στην αρχή καθαρό θρησκευτικό και ανθρωπιστικό χαρακτήρα. Ζητούν να κηρύξουν το ευαγγέλιο στους ιθαγενείς πληθυσμούς καθώς και να τους προστατεύσουν από την εκμετάλλευση [...]. Όμως η εγκατάσταση των ιεραποστολών συνοδεύεται γρήγορα από εκείνη του ευρωπαϊκού πολιτισμού και η ανάγκη προστασίας τους οδηγεί συχνά τα αποικιακά κράτη να επέμβουν στρατιωτικά σε ορισμένες περιοχές και να εγκαταστήσουν άμεσα ή έμμεσα έλεγχο από τη μητρόπολη.

S. Bestein & P. Milza, *Ιστορία της Ευρώπης*, μτφρ. Α.Κ. Δημητρακόπουλος, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1997, τόμ. 2, σ. 177-178.

Οι μέθοδοι αποικιοκρατικής πολιτικής ήταν δύο: η κατάκτηση εδαφών και η καθυπόταξη των κατοίκων τους, πρακτική που εφαρμόστηκε στις περισσότερες περιπτώσεις, αλλά και η οικονομική διείσδυση σε ανεξάρτητα κράτη και η μετατροπή τους σε ημιαποικίες, τακτική που εφαρμόστηκε όπου ήταν αδύνατη, για λόγους διεθνών ισορροπιών, η κατάκτηση (π.χ. η γερμανική διείσδυση στην Οθωμανική αυτοκρατορία, στα τέλη του 19ου αιώνα και στις αρχές του 20ού αιώνα).

Η αποικιακή εξάπλωση Τα ευρωπαϊκά κράτη κατέλαβαν εδάφη στην Ασία και στην Αφρική. Η τελευταία μετατράπηκε, μέσα σε λίγα χρόνια, σε μια μεγάλη αποικία.

1. Οι αποικίες των ευρωπαϊκών κρατών στην Αφρική στις αρχές του 20ού αιώνα.

 Γαλλία	 Ισπανία
 Βρετανία	 Ιταλία
 Γερμανία	 Αγγλοαιγυπτιακή συγκυριαρχία
 Πορτογαλία	
 Βέλγιο	

1. Ρίο ντε όρο	12. Αγκόλα
2. Γαλλική Δ. Αφρική	13. Γερμανική Ν.Δ. Αφρική
3. Γκάμπια	14. Νότια Αφρική
4. Σιέρρα Λεόνε	15. Μπετσουαναλάνδη
5. Λιβερία	16. Ν. Ροδεσία
6. Χρυσή Ακτή	17. Μοζαμβίκη
7. Τόγκο	18. Μαδαγασκάρη
8. Νιγηρία	19. Νυασαλάνδη
9. Καμερούν	20. Β. Ροδεσία
10. Γαλλική Ισημερινή Αφρική	21. Γερμανική Α. Αφρική
11. Βελγικό Κογκό	22. Ουγκάτα

23. Βρετανική Α. Αφρική (Κένυα)	29. Λιβύη
24. Ιταλική Σομαλιλάνδη	30. Τύνιδα
25. Βρετανική Σομαλιλάνδη	31. Αλγερία
26. Γαλλική Σομαλιλάνδη	32. Ισπανικό Μαρόκο
27. Αγγλοαιγυπτιακό Σουδάν (υπό βρετανική κυριαρχία από το 1898)	33. Μαρόκο
28. Αίγυπτος (υπό βρετανική αποικιακή κυριαρχία από το 1882)	

Η *M. Βρετανία* ήταν, αναμφισβήτητα, η ισχυρότερη αποικιακή

δύναμη, μια τεράστια αποικιακή αυτοκρατορία. Κατείχε αποικίες με πληθυσμούς κυρίως λευκών (Καναδάς Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία), αποικίες με πληθυσμούς κυρίως ντόπιων (Ινδία, Πακιστάν, Αφγανιστάν, Νότια Αφρική κ.ά.), ενώ έλεγχε και διάφορα στρατηγικά σημεία (Γιβραλτάρ, Μάλτα, Κύπρος κ.ά.).

Η *Γαλλία* διέθετε αποικίες στην Αφρική (Τυνησία, Αλγερία, Μαρόκο, Σενεγάλη, Μαυριτανία κ.ά.) και στην Άπω Ανατολή (Ινδοκίνα: Βιετνάμ, Λάος, Καμπότζη).

Άλλα ευρωπαϊκά κράτη, όπως το Βέλγιο, η Πορτογαλία, η Ισπανία, η Ιταλία, η Ολλανδία και η Γερμανία, διέθεταν μικρό αριθμό αποικιών.

Την ίδια εποχή, η *Ρωσία*, καταλαμβάνοντας και εποικίζοντας ολόκληρη τη βόρεια Ασία, επέκτεινε

την κυριαρχία της μέχρι τις ακτές του Ειρηνικού ωκεανού.

Επίσης, αυτή την περίοδο, η Αγγλία και η Γαλλία άρχισαν να διεισδύουν στην Κίνα.

Έτσι, στα 1900, το 90% των εδαφών της Αφρικής και μεγάλο μέρος των εδαφών της Ασίας βρίσκονταν υπό αποικιακό έλεγχο.

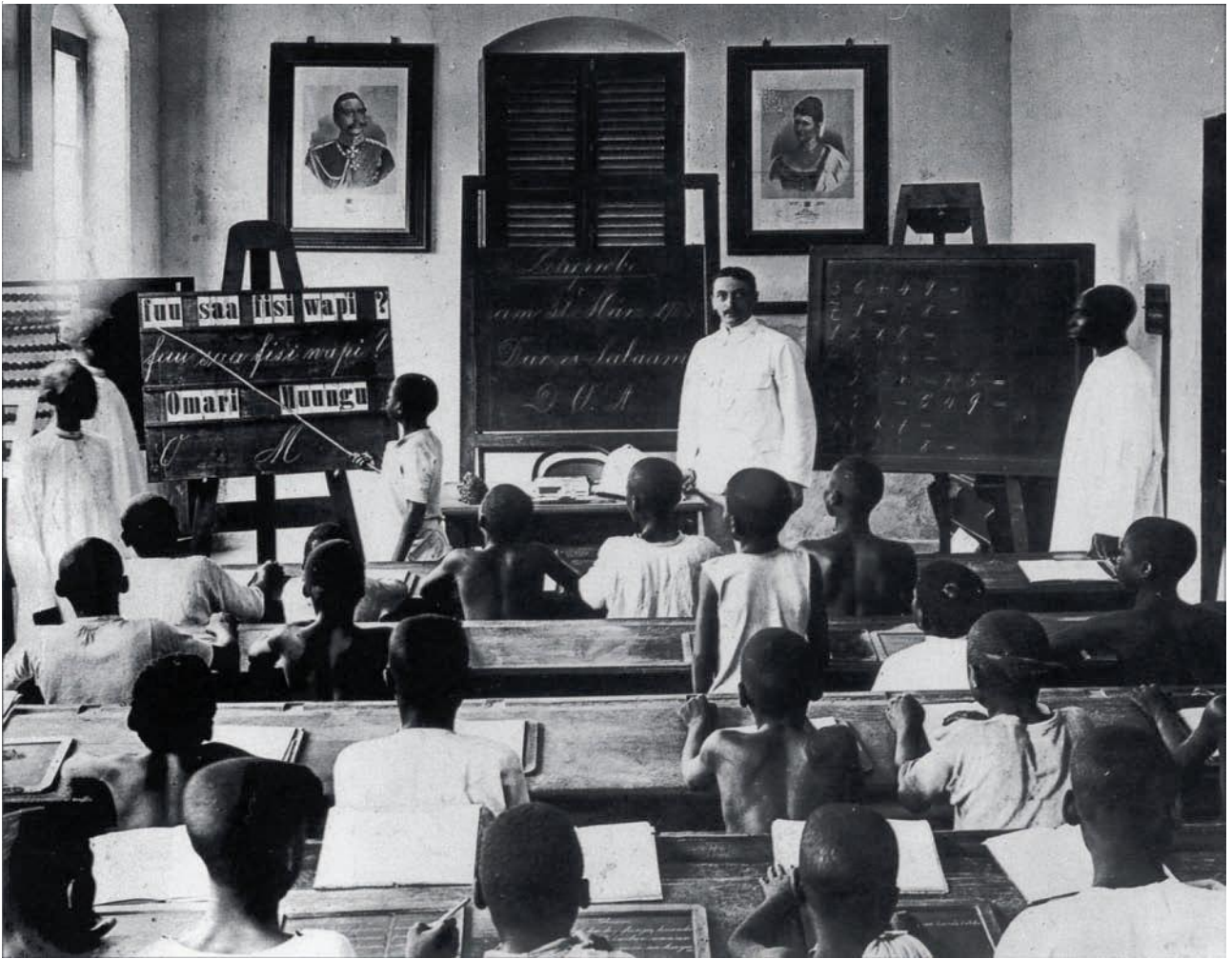
Τα αποτελέσματα της αποικιοκρατίας Η αποικιακή εξάπλωση επηρέασε καταλυτικά τόσο τις περιοχές που εντάχθηκαν στο αποικιακό σύστημα όσο και την Ευρώπη.

Οι *αποικίες* σφραγίστηκαν από την αποικιοκρατία. Ο πλούτος τους λεηλατήθηκε. Οι λαοί τους αντιμετωπίστηκαν σαν να ήταν κατώτεροι και μετατράπηκαν, σχεδόν, σε δούλους. Οι πολιτισμοί τους υποτιμήθηκαν. Παράλληλα, οι αποικιοκράτες έφεραν στις αποικίες όλα τα

στοιχεία των πολιτισμών τους: γλώσσες, τεχνολογικά επιτεύγματα (σιδηρόδρομος, ατμόπλοιο), θρησκείες, θεσμούς, ιδεολογίες (φιλελευθερισμός, εθνικισμός, σοσιαλισμός), τρόπο ζωής. Απέναντι σ' αυτή την επέλαση, οι λαοί των αποικιών εκδήλωσαν όλες τις αντιδράσεις, από την απόλυτη υποταγή έως την επανάσταση.

Τα αποικιοκρατικά κράτη και οι λαοί τους είδαν τη θέση τους να ενισχύεται με την κατάκτηση αποικιών. Οι Ευρωπαίοι απομύζησαν τις αποικίες και πολλοί στις ευρωπαϊκές κοινωνίες καρτώθηκαν μέρος αυτού του πλούτου. Παράλληλα, η Ευρώπη έγινε το κέντρο του κόσμου. Οι κατακτήσεις αποικιών θεωρήθηκαν, από τους Ευρωπαίους, επαρκείς αποδείξεις της πνευματικής τους

ανωτερότητας, της οικονομικής και τεχνολογικής τους παντοδυναμίας. Ο ευρωπαϊκός πολιτισμός θεωρήθηκε ανώτερος. Οι Ευρωπαίοι έφτασαν στην πολιτισμική αλαζονεία. Τέλος, σημειώθηκε όξυνση του ανταγωνισμού ανάμεσα στους ίδιους τους αποικιοκράτες: η Γερμανία, έχοντας σημειώσει εκρηκτική οικονομική ανάπτυξη, θεωρούσε ότι είχε αδικηθεί και αμφισβητούσε την αποικιακή διανομή στρεφόμενη εναντίον της Αγγλίας και της Γαλλίας.

2. Υπό το βλέμμα του Γερμανού αυτοκράτορα Γουλιέλμου Β' και της συζύγου του (εικονίζονται στα κάδρα που κρέμονται στον τοίχο), Αφρικανοί μαθητές παρακολουθούν μάθημα από τον λευκό δάσκαλό τους.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

- 1. Να εκπονήσετε άσκηση άστρου θέτοντας στο κέντρο τον όρο «αποικιοκρατία».**
- 2. Σύμφωνα με μια άποψη, η αποικιοκρατία συμπυκνωνόταν στα τρία M: Missionari (ιεραπόστολοι) – Mercanti (έμποροι) – Militari (στρατιώτες). Να σχολιάσετε αυτή τη θέση.**
- 3. Να μελετήσετε την πηγή 3 και την εικόνα 2. Κατόπιν να συνθέσετε σύντομο κείμενο με θέμα την πολιτισμική διάσταση της αποικιοκρατίας.**

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ 2ου ΤΟΜΟΥ

Μέρος Πρώτο

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ
ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ
ΕΩΣ ΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ:

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ
1821 ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΑΝΑΔΥ-
ΣΗΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ
ΕΥΡΩΠΗ

8. Η εξέλιξη της ελληνικής
επανάστασης7
9. Πρώτες προσπάθειες των
επαναστατημένων ελλήνων για
συγκρότηση κράτους.....24

10. Ελληνική επανάσταση και Ευρώπη.....	39
11. Τα επαναστατικά κινήματα του 1830 και του 1848 στην Ευρώπη	56

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΝ 19ο ΑΙΩΝΑ

12. Η ωρίμανση της βιομηχανικής επανάστασης...75	75
13. Κοινωνικές και πολιτικές διασπάσεις της βιομηχανικής επανάστασης.....	90
14. Οι ενοποιήσεις της Ιταλίας και της Γερμανίας. Νέα εθνικά κράτη στα Βαλκάνια.....	104
15. Αποικιοκρατία και αποικιακοί ανταγωνισμοί.....	124

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.